15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÁ BRIGÁDA

© Ministerstvo obrany České republiky – Agentura vojenských informací a služeb, 2005
ISBN 80-7278-297-5
ISBN 80-7278-298-3 (anglicky)

OBSAH

ÚVOD **5**

VZNIK 15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY **7**

Profesionalizace, organizační a dislokační změny **8**

Původní organizační struktura – tehdy ještě záchranných a výcvikových základen **9**

Nová organizační struktura – dnes již záchranných praporů **10**

15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÁ BRIGÁDA DNES **11**

Současná organizační struktura 15. ženijní záchranné brigády **11**

Hlavní úkoly 15. ženijní záchranné brigády **12**

ÚTVARY 15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY **13**

Velitelství a štáb 15. ženijní záchranné brigády v Bechyni **13**

151. ženijní prapor BECHYNĚ **14**

Záchranné prapory **24**

152. záchranný prapor KUTNÁ HORA **30**

153. záchranný prapor JINDŘICHŮV HRADEC **36**

154. záchranný prapor RAKOVNÍK **42**

155. záchranný prapor BUČOVICE **48**

156. záchranný prapor OLOMOUC **54**

157. záchranný prapor HLUČÍN **60**

PŘÍLOHY

číslo 1 Materiální základna humanitární pomoci (MZHP) **66**

číslo 2 Výběr z techniky používané 15. ženijní záchrannou brigádou **68**

číslo 3 Kontakty na součásti 15. ženijní záchranné brigády **100**

SLOUŽÍME, ABYCHOM POMÁHALI

ÚVOD

Vážené dámy a pánové, vážení příslušníci 15. ženijní záchranné brigády,
vznik 15. ženijní záchranné brigády znamená splnění jednoho z mnoha úkolů reformy Armády České republiky. Je to významný krok nejen pro armádu, ale i pro civilní veřejnost.

Jak již napovídá název, 15. ženijní záchranná brigáda je tvořena ženijním praporem a vojenskými záchrannými útvary. Nezačíná však od nuly. Navazuje na výsledky práce a dobré jméno, které si v armádě i u civilní veřejnosti vydobyli příslušníci záchranných a výcvikových základen a příslušníci ženijního vojska.

My všichni jsme mnohokrát v minulosti prokázali svůj kvalitní výcvik, připravenost a schopnost profesionálního nasazení při plnění i těch nejnáročnějších úkolů, ze kterých jsou asi nejvíce ceněny úkoly spojené se záchranou osob a pomocí ve prospěch obyvatelstva.

K našemu asi nejmasovějšímu nasazení došlo při provádění záchranných, likvidačních a stavebních prací v průběhu povodní, které již dvakrát ničivě zasáhly rozsáhlé oblasti České republiky. Právě ženijní vojsko a záchranné útvary nasadily k odstraňování následků povodní maximální počet osob, těžké a speciální techniky. Plnili jsme úkoly evakuace osob, výstavby protipovodňových hrází, čerpání vody ze sklepů a domů, prováděli jsme demolice narušených objektů, vyprošťovali zničené mostní konstrukce, sanovali obytné budovy, rozváželi humanitární pomoc, stavěli jsme mosty. Veškeré práce jsme prováděli ve zhoršených hygienických podmínkách, s minimem odpočinku a při nedostatku spánku. Pro postižené jsme nezřídka byli jediná bezprostřední účinná pomoc. Tehdy jsme se asi nejvíce zapsali do povědomí občanů České republiky jako vojáci, kteří umějí, kteří pomáhají a kteří jsou potřební.

Vážení příslušníci 15. ženijní záchranné brigády,
i díky vám stoupá prestiž armády. Již několik let jsme součástí integrovaného záchranného systému a na vyžádání jsme kdykoli připraveni tento systém podpořit. Ze všech součástí Armády ČR jsme k pomoci nasazováni jako první, běžně pomáháme při vyprošťování havarované techniky, při likvidaci požárů, pomáháme pátrat po osobách, odstraňujeme následky nejrůznějších pohrom místního i většího rozsahu. Mnozí z nás máme praktické zkušenosti ze zahraničních misí. Vím, že nebudeme váhat obětovat kus svého života ve prospěch druhých, prožít měsíce odloučení od rodin a přátel. Všichni si uvědomujeme, že při sebemenší neopatrnosti v akci, ale i při výcviku, můžeme ztratit i svůj život.

Vynikající výsledky naší práce ale nejsou zadarmo. Naším každodenním chlebem je tvrdý výcvik a neustálá všestranná příprava. Žijeme s vědomím, že nesmíme zklamat a já věřím, že vždy bezezbytku splníme všechny před nás postavené úkoly. Jedině tak si uchováme důvěru a prestiž, kterou jsme těžce budovali. Jsem přesvědčen, že společným úsilím prokážeme oprávněnost této důvěry, kterou nám velení naší armády dalo.

V neposlední řadě musím říci, že jsem rád, že velitelství brigády bylo umístěno právě do Bechyně. Chci ujistit představitele města i regionu, že budeme plně rozvíjet vzájemnou spolupráci, že se lidé i představitelé města mohou na ženisty spolehnout. Že jsme korektní partner při řešení všech otázek naší budoucí vzájemné spolupráce.

Vážené dámy a pánové, vážení příslušníci 15. ženijní záchranné brigády,
jsem hrdý na to, že mohu být velitelem této brigády, protože 15. ženijní záchranná brigáda je již nyní, a v budoucnu jistě zůstane, elitní brigádou Armády České republiky.

Plukovník Ing. Rostislav Jaroš

(Z vystoupení velitele 15. ženijní záchranné brigády na slavnostní inauguraci v roce 2003.)

Těmito slovy vás, vážení čtenáři, uvádíme do publikace, v níž bychom chtěli přiblížit 15. ženijní záchrannou brigádu a seznámit vás s údaji o jejím vzniku, poslání, úkolech a struktuře i s činností a působením ženijního praporu a záchranných praporů. Zároveň chceme alespoň stručně informovat i o historii a současnosti měst, v nichž se útvary 15. ženijní záchranné brigády nacházejí.

Velitelství a štáb
15. ženijní záchranné brigády
Bechyně

151. ženijní prapor
Bechyně

152. záchranný prapor
Kutná Hora

153. záchranný prapor
Jindřichův Hradec

154. záchranný prapor
Rakovník

155. záchranný prapor
Bučovice

156. záchranný prapor
Olomouc

157. záchranný prapor
Hlučín

VZNIK
15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY

V souvislosti s reformou Armády České republiky vznikla dne 1. prosince 2003 15. ženijní záchranná brigáda. Její velitelství bylo vytvořeno v posádce Bechyně. Útvary brigády nebylo nutno nově budovat. Došlo k převzetí do podřízenosti záchranných a výcvikových základen od Velitelství sil podpory a k převzetí ženijního praporu do podřízenosti od 4. brigády rychlého nasazení. Svoji činnost tedy brigáda zahájila v následující struktuře:

Dne 17. prosince 2003 se za účasti významných představitelů armády a regionu konala v Bechyni slavnostní inaugurace 15. ženijní záchranné brigády.

PROFESIONALIZACE, ORGANIZAČNÍ A DISLOKAČNÍ ZMĚNY

Inaugurací proces vytváření brigády neskončil. Bylo nutno:

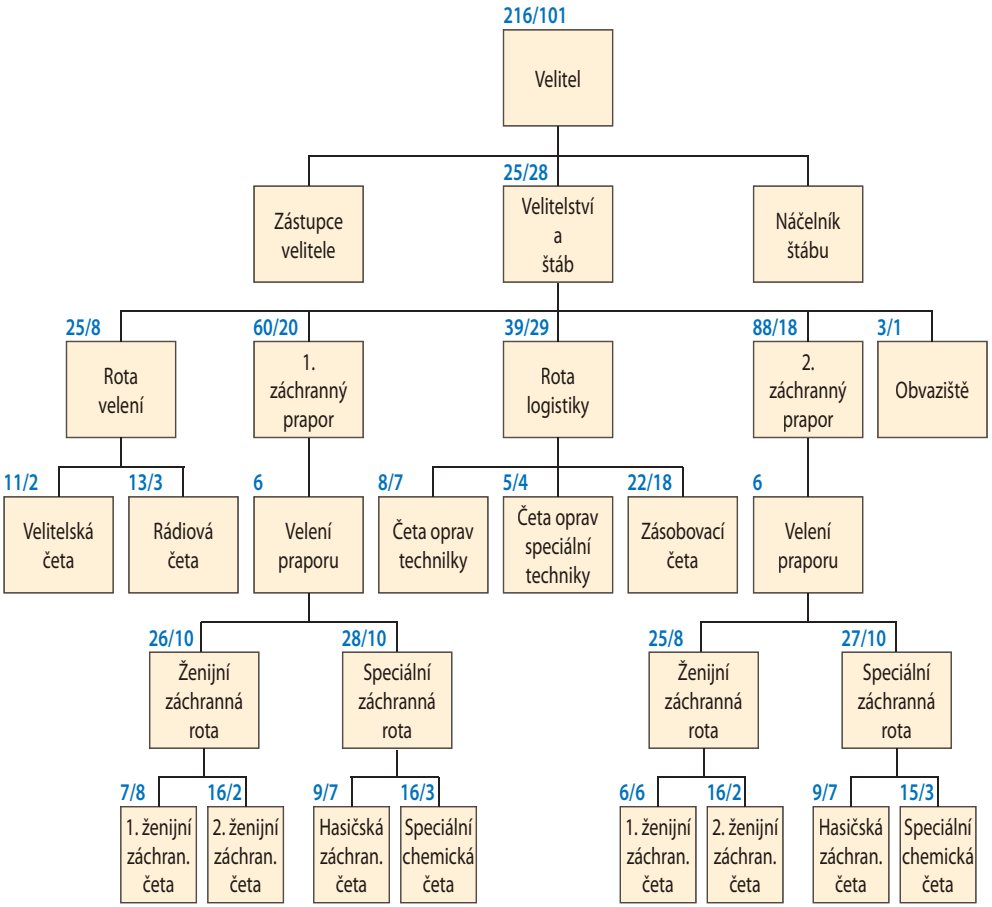
- ze záchranných a výcvikových základen vytvořit záchranné prapory, tzn. změnit vnitřní organizační struktury útvarů, aby lépe vyhovovaly současným požadavkům a útvary přejmenovat;
- přestěhovat odloučené prvky 151. ženijního praporu z Týna nad Vltavou do Bechyně;
- vytvořit samostatný záchranný prapor v Hlučíně;
- v souvislosti s ukončením vojenské základní služby a přechodem na plně profesionální armádu brigádu plně profesionalizovat.

Tyto úkoly byly pro rok 2004 stěžejní. Jejich náročnost vyplývala i ze skutečnosti, že bylo nutno v průběhu změn neustále zabezpečovat pohotovost k plnění úkolů vyplývajících z předurčení útvarů. Například vojenské záchranné útvary v tomto roce provedly 40 zásahů na vyžádání, když nejčastěji vyjížděly pomáhat odstraňovat následky dopravních nehod těžkých vozidel, likvidovat požáry a pátrat po pohřešovaných osobách. Největší nasazení (100 osob a 20 kusů techniky) bylo při odstraňování následků bouře a silného větru v obci Litovel v červnu 2004. Specialisté z bechyňského ženijního praporu pak plnili úkoly zabezpečení mírových misí a prováděli pyrotechnické asanace vojenských výcvikových prostorů a objektů opouštěných armádou. V roce 2004 se to týkalo prostorů o celkové rozloze 1050 ha.

Změny se bohužel neobešly bez nepopulárních opatření, jakými byly negativní dopady na část personálu. Někteří lidé armádu opustili, někteří byli nuceni přejít na jiná místa v rámci útvaru nebo armády, a to i na místa funkčně nižší. S tím bylo spojeno i snižování hodností. Dnem 1. ledna 2005 byly hlavní úkoly profesionalizace a organizačních změn splněny. Některé podřízené prapory však dočasně působily v tzv. přechodové struktuře a do cílové struktury přešly až dnem 1. července 2005.

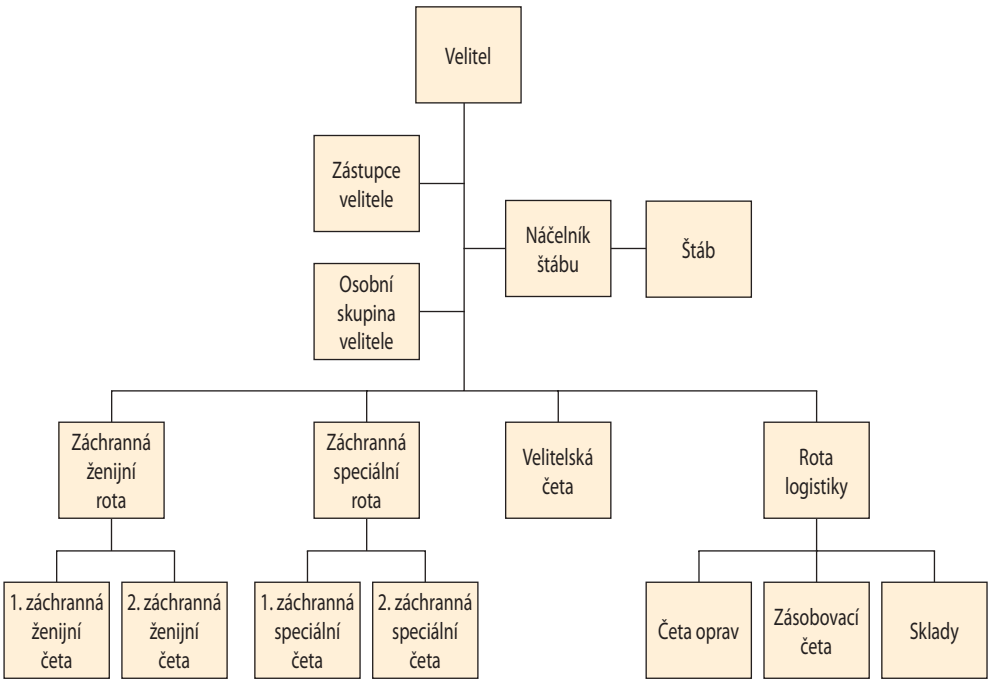
PŮVODNÍ ORGANIZAČNÍ STRUKTURA
– tehdy ještě
ZÁCHRANNÝCH A VÝCVIKOVÝCH ZÁKLADEN

Poznámka ke schématu:
– *např.* 190/100 znamená *počet vojáků/počet občanských zaměstnanců*
– *olomoucká zvz měla navíc jeden odloučený prapor v Hlučíně*

NOVÁ ORGANIZAČNÍ STRUKTURA – dnes již ZÁCHRANNÝCH PRAPORŮ

(po reorganizaci ze záchranných a výcvikových základen)

15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÁ BRIGÁDA DNES

SOUČASNÁ ORGANIZAČNÍ STRUKTURA 15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY

Velitelství
15. ženijní záchranné brigády
Bechyně

- 151. ženijní prapor **Bechyně**
- 152. záchranný prapor **Kutná Hora**
- 153. záchranný prapor **Jindřichův Hradec**
- 154. záchranný prapor **Rakovník**
- 155. záchranný prapor **Bučovice**
- 156. záchranný prapor **Olomouc**
- 157. záchranný prapor **Hlučín**

Ženijní záchranná brigáda je největší brigádou v Armádě České republiky. Počet osob v cílovém stavu uvádí následující tabulka:

Zkratka	Název	Vojáci	Občanští zaměstnanci	Celkem
Ve 15. žzb	Velitelství 15. ženijní záchranné brigády	124	6	130
151. žpr	151. ženijní prapor	695	16	711
152. zpr	152. záchranný prapor	217	78	295
153. zpr	153. záchranný prapor	217	78	295
154. zpr	154. záchranný prapor	217	78	295
155. zpr	155. záchranný prapor	217	78	295
156. zpr	156. záchranný prapor	229	78	307
157. zpr	157. záchranný prapor	195	50	245
Celkem	**15. ženijní záchranná brigáda**	**2111**	**462**	**2573**

HLAVNÍ ÚKOLY
15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY

Brigáda plní dva základní hlavní úkoly. Prvním z nich je **ženijní podpora a zabezpečení bojové činnosti úkolových uskupení**. Tento úkol je vykonáván prostřednictvím 151. ženijního praporu. Druhým hlavním úkolem je **pomoc civilnímu obyvatelstvu** a je prováděn prostřednictvím záchranných praporů.

15. ženijní záchranná brigáda vysílá také své vojáky do zahraničních misí. Její příslušníci jsou zastoupeni v misích na území bývalé Jugoslávie – v misi KFOR, kterou doplňuje zejména specialisty ženijních odborností a v misi EUFOR, kde vytváří strážní jednotku určenou k zajištění bezpečnosti základny mírových sil. Vojáci 151. ženijního praporu navíc plní úkoly v misi ISAF – KAIA na území Afghánistánu, kde je jejich úkolem pomáhat zjišťovat a likvidovat nebezpečný výbušný materiál na kábulském letišti a okolí.

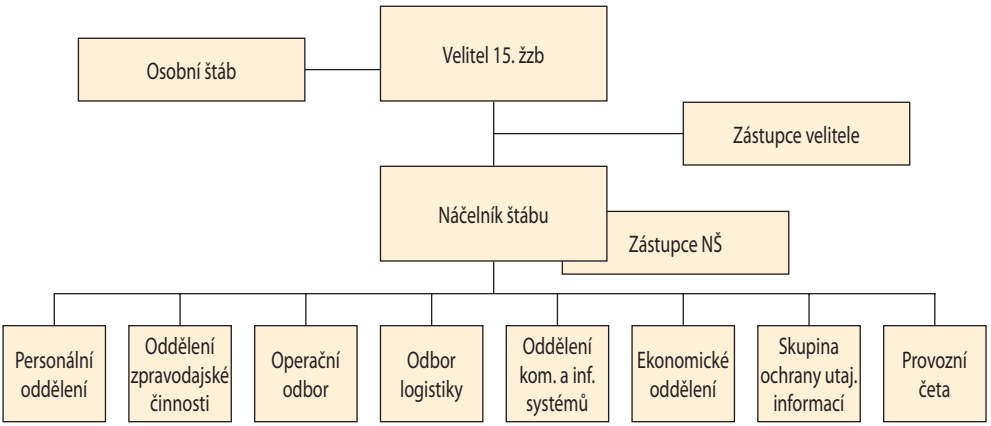
ÚTVARY
15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY

VELITELSTVÍ A ŠTÁB
15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY V BECHYNI

Historie velitelství a štábu 15. ženijní záchranné brigády není dlouhá. Velitelství vzniklo v souvislosti s reformou Armády ČR jako nový prvek 1. prosince 2003. Základním personálním a materiálním zdrojem velitelství se staly zejména zrušené ženijní útvary (Klatovy, Litoměřice). Někteří jednotlivci na velitelství 15. ženijní záchranné brigády přešli i od Velitelství sil podpory (Velitelství územní obrany) Tábor a Velitelství 2. mechanizované brigády Písek.

Velitelství a štáb 15. ženijní záchranné brigády je taktickým velitelstvím v přímé podřízenosti Velitelství společných sil. Je orgánem pro velení a řízení praporů. Odpovídá za bojovou a mobilizační pohotovost, přípravu štábu a realizaci úkolů vyplývajících z Plánu činnosti pro přípravu vojsk v jeho působnosti. Koordinuje přípravu velitelů a štábů podřízených stupňů velení, výcvik vojsk a úkoly vyplývající z Plánu činnosti pro přípravu vojsk. V čele stojí velitel brigády, který je přímo podřízen Veliteli společných sil.

Okruh oblastí, které je nutno řešit, je patrný ze struktury velitelství.

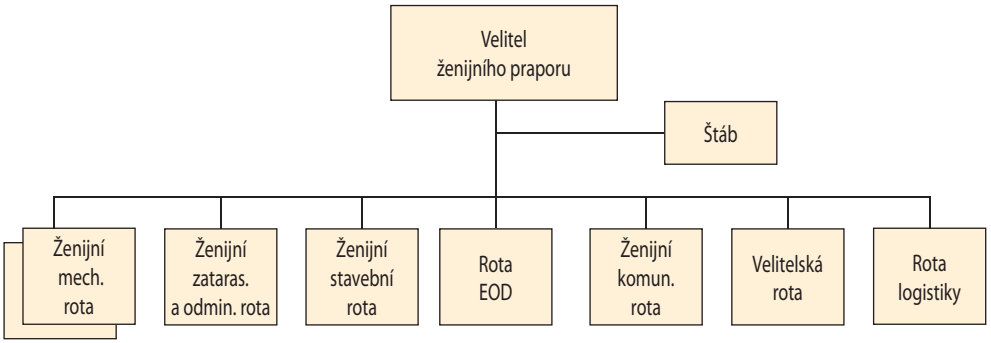
Příslušníci velitelství 15. žzb se také účastní mírových misí AČR. Jsou zařazování zejména na odborné funkce ve štábech mírových sil.

151. ženijní prapor
BECHYNĚ

Plní první z hlavních úkolů 15. ženijní záchranné brigády. Je určen k ženijní podpoře a zabezpečení bojové činnosti úkolových uskupení AČR. Prapor provádí ženijní průzkum, zřizování výbušných a nevýbušných zátarasů, úpravu cest, maskování, budování mostů, přívozů a přepravišť, těžení a úpravu dřeva. Kromě výše uvedeného se svými jednotkami EOD (Explosive Ordnance Disposal) podílí na vyhledávání, odstraňování a likvidování nevybuchlé munice a provádí pyrotechnické asanace prostorů a objektů opouštěných armádou. Je schopen zasáhnout v případě živelních pohrom a pomoci tak civilnímu obyvatelstvu. Doplňuje svými specialisty všechny mírové mise jak na území bývalé Jugoslávie, tak ostatní mírové mise mezinárodních sil OSN a NATO.

HISTORIE ÚTVARU

Dne 1. prosince 2003 vznikl v Bechyni 151. ženijní prapor. V současné době je jediným ženijním praporem Armády České republiky. Svým vznikem přímo navázal na tradice a základy 4. ženijního praporu.

Historie 151. ženijního praporu sahá do roku 1950 a je spjatá se 6. považským ženijním praporem. Tento ženijní prapor, který byl zřízen 10. listopadu v Písku, měl nejdříve označení 9. ženijní prapor a byl v podřízenosti 9. tankové divize. Dne 1. listopadu 1958 byl 9. ženijní prapor předán do podřízenosti 4. tankové divize v Havlíčkově Brodě a posléze byl redislokován do posádky Jindřichův Hradec. V této době také převzal název 6. považský ženijní prapor.

V prosinci 1990 byl název útvaru změněn na 6. sklad ženijní munice a následně v říjnu 1992 byl útvar redislokován do Havlíčkova

Brodu. Ihned po vzniku 4. brigády rychlého nasazení s velitelstvím v posádce Havlíčkův Brod, která vznikla na základech 4. tankové divize, navázala 4. ženijní rota 4. brigády rychlého nasazení na tradice 6. považského ženijního praporu s místem dislokace v Pardubicích. V roce 1998 byla 4. ženijní rota reorganizována na 4. ženijní prapor, který byl umístěn do posádky Bechyně. Část svých prostředků měl ale i v Týně nad Vltavou. V průběhu roku 2004 však posádku Týn nad Vltavou postupně opustil a domovem celého praporu se stala Bechyně.

SOUČASNOST ÚTVARU

151. ženijní prapor je nosným útvarem ženijního vojska Armády České republiky. Jeho hlavním úkolem je vyčleňovat jednu část svých ženijních sil a prostředků k přímé bojové podpoře 4. brigády rychlého nasazení a 7. mechanizované brigády a dále zabezpečovat zbývající částí svých ženijních sil a prostředků všeobecnou ženijní podporu mnohonárodních úkolových uskupení působících v týlu mnohonárodního armádního sboru NATO.

Kromě těchto předurčených úkolů 151. ženijní prapor plní, nebo v minulosti plnil, úkoly ženijní bojové podpory v rámci jednotek zařazených do misí, pod vedením NATO, v různých částech světa. Příkladem jsou mise KFOR v Kosovu, SFOR v Bosně a Hercegovině, AFOR na území Albánie, IZ SFOR na území Iráku a v současnosti v rámci mise ISAF na území Afghánistánu. Zkvalitňováním všestranného materiálního zabezpečení, odborné a jazykové přípravy vojenských profesionálů, se prapor plynule adaptuje na standardy NATO. Svou profesionalitu a odbornou připravenost prokazují příslušníci 151. ženijního praporu kvalitní prací v rámci již zmiňovaných operacích pod vedením NATO.

U praporu se uplatní vycvičení specialisté jako jsou pyrotechnici, potápěči, strojníci a řidiči výše uvedené techniky. Naše budoucí profesionály však dokážeme i vyškolit tak, aby mohli získané poznatky a dovednosti využít v civilním životě.

Velitelství 151. ženijního praporu je nadřízeno rotám bojové a všeobecné ženijní podpory, zabezpečovací a velitelské rotě. Jeho hlavním úkolem je plánovat, řídit a organizovat přípravu bojových jednotek v rámci zdokonalovacího výcviku od stupně družstvo až prapor. Vyvrcholením zdokonalovacího výcviku jsou ženijní taktické cvičení rot a velitelsko-štábní cvičení praporu s částečným vyvedením vojsk. Velitelství 151. ženijního praporu řeší rovněž otázky mírového života v oblasti personálního doplňování, logistického zabezpečení a také finanční a právní záležitosti všech příslušníků praporu. Péče o sportovní a kulturní společenské vyžití napomáhají všestrannému rozvoji osobnosti mladých profesionálů praporu.

Bojové jednotky provádějí zdokonalovací výcvik družstev, čet i rot. Jsou to právě tyto jednotky, které dělají v mnohonárodních operacích dobré jméno a kredit ženijního vojska AČR v rámci NATO. Hlavní cíle výcviku jsou orientované na získávání schopností zabezpečení mobility mechanizovaných brigád, zdokonalovaní se v budování výbušných a nevýbušných zátarasů a v neposlední řadě na budování ochranných staveb ve prospěch podporovaných jednotek. Současně se vstupem do NATO ženijní vojsko začalo budovat a cvičit schopnost odstraňování nevybuchlé munice a nástražných výbušných systémů. Příslušníci roty EOD 151. ženijního praporu patří dnes ke špičkovým odborníkům v této oblasti a jejich schopnosti, zkušenosti a znalosti jsou srovnatelné s jejich protějšky v armádách členských států NATO.

ZAHRANIČNÍ MISE

S F O R – B o s n a a H e r c e g o v i n a

V době působení jednotek AČR v mnohonárodní misi SFOR na území Bosny a Hercegoviny byla součástí mechanizovaného praporu ženijní rota tvořená příslušníky tehdy 4. ženijního praporu. Ženijní rotu tvořilo velitelství roty, ženijní strojní četa se dvěma družstvy zemních strojů a dvě pyrotechnické skupiny (týmy EOD). Na každá základně působila jedna pyrotechnická skupina. Úkolem ženijní strojní čety bylo zabezpečení průjezdnosti a údržby komunikací v prostoru působnosti praporu, budování a údržba opevnění na základnách a odloučených pracovištích praporu a vykonávání stavebních prací na základnách. Současně s plněním vojenských úkolů se četa podílela na poskytování různých forem humanitární pomoci.

Úkolem pyrotechnických skupin bylo zabezpečit okamžitou pomoc při minových incidentech, při nálezu min a jiné nevybuchlé munice v prostoru odpovědnosti praporu, zvláště pak na komunikacích vyčleněných pro přesun jednotek SFOR a v blízkosti základen.

Všichni příslušníci ženijní roty plnili úkoly spolehlivě a prokázali vysokou profesionalitu ve velení a řízení, v obsluze ženijní techniky i v přístupu k zásadním úkolům.

IZ SFOR – Irák 2003

Na jaře roku 2003 byli vybraní příslušníci praporu odesláni do mise IZ SFOR na území Iráku. Skupina působila jako humanitární odřad v rámci 7. polní nemocnice v Basře. Organizačně byl odřad tvořen četou těžení, úpravy a dopravy vody a družstvem pyrotechniků (EOD). Zpočátku se odřad podílel na vybudování základny. Četa těžení, úpravy a dopravy vody plnila humanitární úkoly a výcvik místního obyvatelstva v úpravě vody. Úpravny vody zůstaly po skončení mise na území Iráku jako dar pro místní obyvatelstvo. Družstvo pyrotechniků plnilo úkoly vyhledávání a odstraňování nevybuchlé munice.

ISAF – Afghánistán

Od 12. března 2004 jsou příslušníci praporu, zejména specialisté z roty EOD, vysíláni do mise ISAF v Afghánistánu. Kontingent AČR v prostoru je tvořen týmem EOD a týmem IEDD (Improvised Explosive Device Disposal) pod velením velitele odřadu EOD, který je zároveň zástupcem velitele kontingentu, dále velitelem kontingentu, finančním kontraktátorem a pracovníkem VOZ. Jejich základnou a místem plnění úkolů je letiště KAIA (Kabul Afghanistan International Airport) v Kábulu.

Úkolem těchto odřadů je prověřování prostorů letiště, odstraňování a ničení nalezené a nevybuchlé munice, zneškodňování nastražené munice, improvizovaných výbušných prostředků a podezřelých předmětů v prostoru letiště KAIA, od září 2004 pak v celém prostoru odpovědnosti ISAF.

Dále odřady provádějí kontrolní činnost, do které spadá kontrola příchozí pošty, kontroly přijíždějících a podezřelých vozidel a kontrola komunikace u letiště. Mezi další významné úkoly patří vyprošťování osob z minového pole, prověřování a vytyčování průchodů v neprověřeném území, přebírání nalezené munice v prostoru letiště a její ničení.

Posledním úkolem, na kterém se podílí specialisté EOD, je provádění poučení nově příchozích příslušníků mnohonárodního kontingentu letiště.

K F O R

Příslušníci 151. praporu se podíleli i na misi KFOR v síle ženijní čety, která byla organizačně začleněna pod rotu velení českého praporu. Její příslušníci se podíleli zejména na údržbě a opravách pozemních komunikací, což vzhledem k tomu, v jakém stavu byly, nebyl nijak lehký úkol. Další součástí našich ženijních sil v této oblasti byly EOD týmy, které se podílely na likvidaci nalezené nevybuchlé munice a na odstraňování minových polí. Součástí práce našich ženistů byl i úkol postavit pomník Čechům a Slovákům, kteří na Balkáně zahynuli, když se s nimi převrátil jejich transportér.

POSÁDKOVÉ MĚSTO BECHYNĚ

Bechyně – město keramiky a lázní – patří k nejstarším správním centrům v Čechách. Rozprostírá se v malebné, turisticky atraktivní krajině nad řekou Lužnicí. V místě původního hradiště na vysokém ostrohu nad řekou Lužnicí byl v 2. polovině 13. století za panování Přemysla Otakara II. postaven královský hrad. Město bylo založeno kolem roku 1323 Janem Lucemburským. Nejvýznamnějšími majiteli Bechyně byl rod Šternberků. Z erbů majitelů Bechyně ještě připomeňme pětilistou růži – znak posledního rožmberského vladaře Petra Voka z Rožmberka, za jehož vlády byl původní gotický hrad přeměněn v reprezentační renezanční zámek.

Byla zde nalezena bohatá ložiska kaolínu. Keramická tradice města se datuje od 16. století, kdy se ve městě rozvíjelo hrnčířství a kamnářství. V roce 1884 byla ve městě otevřena nejstarší odborná keramická škola v Čechách. Místní lázně, jejichž tradice sahá do první poloviny 17. století, se specializují na léčbu a rekondici pohybového ústrojí s využitím slatiny z nedalekých blat.

Z dalších významných počinů, odehrávajících se v Bechyni, bylo roku 1902 zahájení pravidelného provozu první elektrické železniční tratě v Evropě mezi Bechyní a Táborem, v roce 1922 výstavba urbanisticky významné Křižíkovy čtvrti a v roce 1928 překlenutí řeky na svou dobu unikátním železobetonovým mostem pro sdruženou železniční a automobilovou dopravu. Sportovní stadion s dětským plaveckým bazénem skýtá širokou možnost sportovního využití. Romantická příroda láká k vycházkám. Řeka Lužnice je rájem vodáků a rybářů. V nedalekém okolí města stojí zřícenina hradu Dobronice a známá přehrada Orlík.

Z historie vojenské posádky Bechyně

Jihočeská Bechyně patří mezi nejmladší posádková města v zemi. O stálé vojenské posádce lze hovořit až od roku 1952, kdy začala výstavba nového vojenského letiště. Prvním vojenským útvarem posádky se stal 19. stíhací letecký pluk, který sem byl přesunut v květnu 1955 z Českých Budějovic. Dalšími vojenskými útvary pak byly 9. stíhací letecký pluk, později přejmenovaný na 9. stíhací bombardovací letecký pluk, a velitelství 1. stíhací letecké divize. Zdejší vojenské letiště pak fungovalo až do roku 1993, kdy vojenští letci Bechyni definitivně opustili.

V období let 1993 až 1995 probíhala v areálu letiště běžná údržba. Od roku 1995 zde dočasně působilo organizační jádro 44. průzkumného praporu a v letech 1998 až 2003 se posádka stala domovem 4. ženijního praporu a 4. průzkumného praporu brigády rychlého nasazení.

V současné době je v Bechyni dislokováno velitelství 15. ženijní záchranné brigády s podřízeným 151. ženijním praporem a Pohotovostní oddělení velitelství Vojenské policie Tábor. Celkem zde slouží asi 700 vojáků a do roku 2006 by tento počet měl vzrůst na 1000.

ZÁCHRANNÉ PRAPORY

Druhým základním hlavním úkolem 15. ženijní záchranné brigády je pomoc civilnímu obyvatelstvu. Ten je plněn prostřednictvím záchranných praporů. Záchranné prapory jsou předurčeny pro podporu základních složek integrovaného záchranného systému (IZS) při mimořádných událostech – při pohromách nebo jiných závažných situacích ohrožujících životy, zdraví, majetkové hodnoty nebo životní prostředí (povodně, požáry, hromadná neštěstí, průmyslové havárie a další). Tato pomoc a podpora spočívá v plnění humanitárních úkolů civilní ochrany, v provádění záchranných, vyprošťovacích a dalších neodkladných prací. Záchranné prapory 15. ženijní záchranné brigády jsou zařazeny mezi tzv. ostatní složky záchranného integrovaného systému (IZS) a zahajují práce ve prospěch civilního obyvatelstva jako první ze všech součástí AČR. 15. ženijní záchranná brigáda má ve své sestavě i jednotku předurčenou pro plnění humanitárních úkolů v zahraničí. Vojenští záchranáři se pravidelně účastní součinnostních cvičení integrovaného záchranného systému krajů a nejčastěji jsou voláni na pomoc při odstraňování následků dopravních nehod, hašení požárů a při pátrání po pohřešovaných osobách.

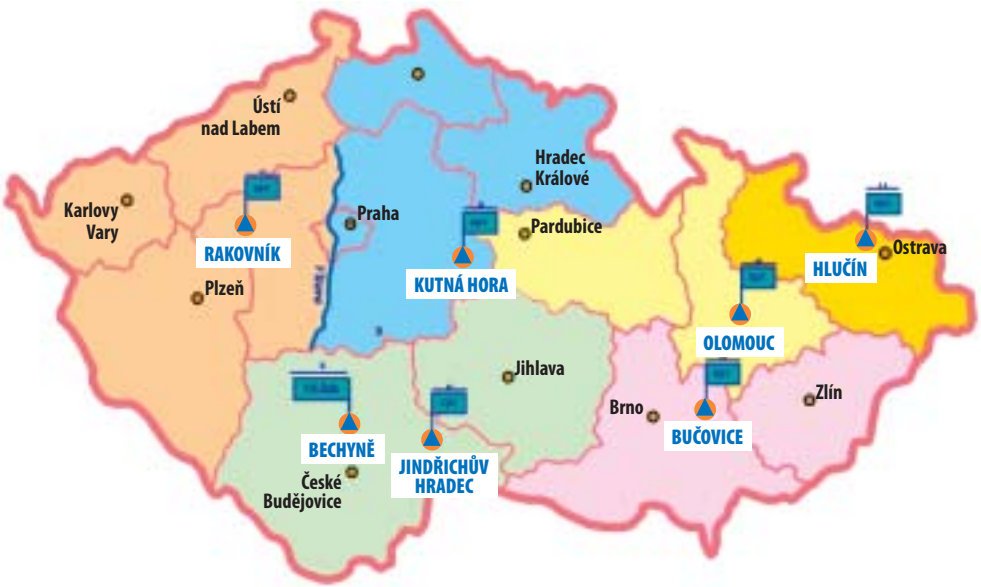

Nasazení sil a prostředků záchranných útvarů se uskutečňuje zejména v souladu s následujícími dokumenty:

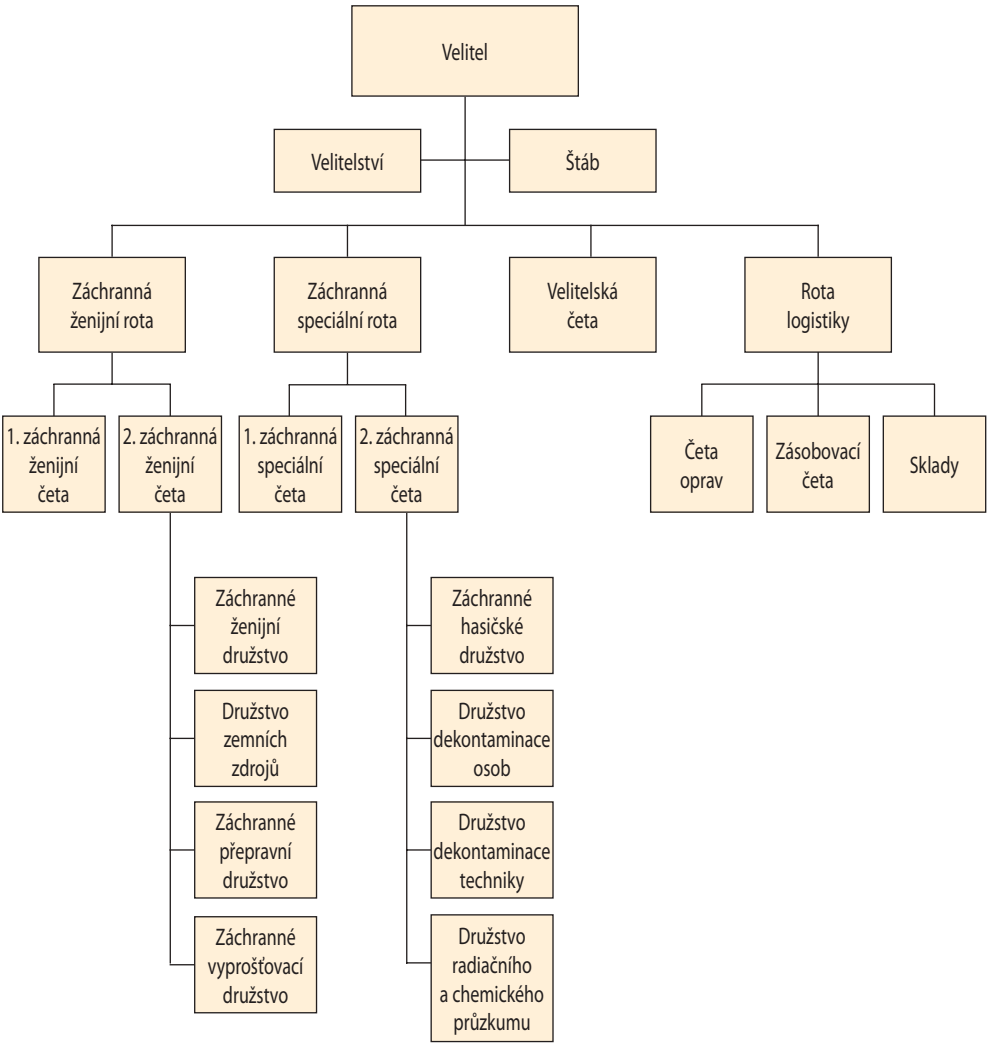
- zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky
- zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému
- zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení
- zákon č. 241/2000 Sb., o hospodářských opatřeních pro krizové stavy
- dokument „Vojenská strategie České republiky 2004"
- Směrnice NGŠ AČR k nasazování sil a prostředků AČR v součinnosti se složkami IZS a k plnění úkolů Policie ČR
- rámcová smlouva mezi Ministerstvem vnitra a Ministerstvem obrany „O spolupráci v oblasti integrovaného záchranného systému"
- rámcové smlouvy s jednotlivými HZS krajů
- realizační dohoda o poskytnutí podpory při radiační havárii jaderné elektrárny Dukovany a Temelín

Působnost záchranných praporů

Každý záchranný prapor má své vymezené teritorium, pro které je předurčen. V případě větší mimořádné události může velitel 15. ženijní záchranné brigády organizovat posílení záchranného praporu v místě události jiným praporem, organizovat vystřídání praporů k obnově sil atd.

Organizační struktura záchranných praporů (u všech záchranných praporů stejná)

Poznámka: a) 1. a 2. záchranná ženijní četa jsou identické
b) 1. a 2. záchranná speciální četa jsou identické

Pohotovost k vyčlenění sil a prostředků záchranných praporů
K podpoře základních složek integrovaného záchranného systému je každý záchranný prapor trvale připraven vyslat:
- do 60 minut od obdržení žádosti záchrannou výjezdovou jednotku v síle 8 osob a 4 kusů techniky,
- do 240 minut záchranný odřad v síle do 70 osob a 30 ks techniky,
- do 24 hodin ostatní prostředky praporu,
- do 24 hodin rozvinout materiální základnu humanitární pomoci s kapacitou až 450 osob.

Olomoucký 156. záchranný prapor v případě potřeby navíc vytváří záchranný tým pro humanitární a záchranné operace mimo území České republiky. Tým o počtu až 80 osob může být nasazen kdekoliv ve světě a je začleněn do systému hotovostního ujednání OSN.

Síly a prostředky záchranného praporu mohou být například nasazeny při:

- záchraně osob a odstraňování následků živelních pohrom;
- průmyslových a ekologických haváriích;
- zborcení budov a vyprošťování ze závalů;
- složitých dopravních nehodách;
- radiačních a chemických haváriích (dekontaminace osob a techniky);
- osvětlování místa havárie a zabezpečení dodávky elektrické energie;
- nouzovém zásobování pitnou vodou;
- potápěčských pracích;
- likvidaci polomů;
- rozsáhlých lesních požárech;
- likvidaci ropných havárií na vodních tocích;
- zásobování materiálem pro humanitární potřeby;
- evakuaci obyvatelstva včetně zabezpečení nouzového ubytování.

Vyžadovat síly a prostředky AČR k záchranným pracím jsou oprávněni:

- **nehrozí-li nebezpečí z prodlení** – Ministerstvo vnitra, hejtmani krajů, primátor hlavního města Prahy a starostové obcí s rozšířenou působností, v jejichž obvodu došlo k pohromě, a to u náčelníka GŠ AČR prostřednictvím příslušných operačních a informačních středisek HZS;
- **hrozí-li nebezpečí z prodlení** – Ministerstvo vnitra, hejtmani krajů, primátor hlavního města Prahy a starostové obcí s rozšířenou působností, v jejichž obvodu došlo k pohromě, velitel zásahu a velitel jednotky požární ochrany, řídící důstojník HZS, a to prostřednictvím příslušných OPIS HZS v souladu s poplachovými plány IZS, havarijními plány krajů (obcí) a vnějšími havarijními plány, u velitelů VZÚ, velitele 15. ženijní záchranné brigády, velitele krajského vojenského velitelství (dále jen KVV), u velitele vojenského útvaru nebo náčelníka vojenského zařízení, které je nejblíže místu pohromy.

Vyžadovat a nasazovat vojenskou techniku s nezbytně nutnou obsluhou k odstraňování jiného hrozícího nebezpečí mohou:

- příslušní vedoucí správních úřadů, orgánů územní samosprávy, právnických osob nebo požární ochrany, pokud příslušné správní úřady, orgány územní samosprávy, právnické osoby, požární ochrana nebo VZÚ nemají potřebnou techniku k odstranění takového ohrožení. Uvedení funkcionáři vyžadují použití vojenské techniky cestou NGŠ AČR u ministra obrany, který o použití vojenské techniky rozhodne a informuje vládu.

Označení

Personál a prostředky základních a ostatních složek IZS jsou za válečného stavu označeny mezinárodně platnými rozpoznávacími znaky pro zdravotnickou službu, duchovní personál a civilní ochranu.

Rovnoramenný modrý trojúhelník na oranžovém podkladu dle Ženevských úmluv a dodatků značí osoby a zařízení civilní ochrany.

152. záchranný prapor
KUTNÁ HORA

PŮSOBNOST 152. záchranného praporu
- Hlavní město Praha (část města na pravém břehu řeky Vltavy)
- Středočeský kraj (území na pravém břehu řeky Vltavy)
- Liberecký kraj
- Královéhradecký kraj

HISTORIE 152. záchranného praporu

V roce 1955 byl 1. pluk CO redislokován z Prahy do Kutné Hory, kde od roku 1966 sídlí v místních kasárnách a od 10. ledna téhož roku nesl název „Vojenský útvar partyzánské brigády Mistra Jana Husa".

V průběhu svého vývoje prošel řadou reorganizačních procesů, stále se ale podílel na řadě akcí ve prospěch národního hospodářství. K významným patřila výstavba přehrady Slapy, atomového reaktoru v Řeži u Prahy, demolice v pohraničí a likvidace nevybuchlé munice v letech 1959–1960. O devět let později se podílel na likvidaci sněhové kalamity v Praze.

V období let 1984–1998 se účastnil dalších akcí jako např. odstraňování následků průmyslové havárie v Pardubicích–Semtíně, následků požáru v n. p. Mitas Praha a v podniku Paramo Pardubice. V roce 1996 zajišťoval zásobování Českého Brodu pitnou vodou, v říjnu téhož roku se zúčastnil 1. mezinárodního cvičení s názvem DAN-CZECH '96 s jednotkou civilní ochrany Dánského království, které se konalo na území okresu Kolín. Tento výcvik se setkal s velkou řadou pozitivních ohlasů z řad vojáků i veřejnosti.

Druhá polovina roku 1997 byla ve znamení rozsáhlých povodní na Moravě. Příslušníci základny se podíleli na záchraně životů a materiálních hodnot v postižených oblastech. Zajišťovali především likvidaci zřícených a poškozených domů (Troubky, Bokoř, Vlkoš), odčerpání vody ze sklepů, dodávky elektrické energie do vybraných míst

a humanitární pomoc pro postižené obce v okresech Olomouc, Kroměříž, Přerov, Jeseník, Šumperk a Opava. Prováděli rovněž další nezbytné práce, například likvidaci uhynulých zvířat, dezinfekci budov a půdy, rozbory vody a půdy, přepravu a likvidaci chemikálií apod. Celkem se zúčastnilo 682 osob a 75 ks techniky. Za profesionální pomoc obdržel útvar od starosty Kutné Hory prapor se znakem města a znakem 71. záchranné a výcvikové základny CO. Při této příležitosti byl prapor základny za zásluhy dekorován stuhou přednosty okresu Přerov a stuhou obce Troubky nad Bečvou, což lze považovat za jednu z největších akcí tohoto desetiletí.

V době od 23. července do 15. října 1998 se „povodňová historie“ opakovala. Tentokrát ve Východočeském kraji v okolí Rychnova nad Kněžnou. Záchranné práce prováděla 71. záchranná a výcviková základna a operovala v postižených oblastech i při odstraňování následků této katastrofy. Jednalo se mimo jiné o likvidaci naplavenin v obytných zónách, zabezpečení dodávky pitné vody, výstavbu provizorních mostů, asanaci koryt nebo břehů místních potoků a říček a rozvoz humanitární pomoci do Rychnova nad Kněžnou. Prapor základny byl poté oceněn stuhou přednosty Okresního úřadu v Rychnově nad Kněžnou.

Událostí, která výrazně ovlivnila činnost útvaru, byl teroristický čin dne 11. září 2001 v New Yorku. V této době základna přijala mimořádná opatření ke zvýšení své akceschopnosti, která platí stále. Souběžně s nimi však důsledně plní i další poslání v integrovaném záchranném systému. Rok 2002 si vyžádal mimořádnou aktivitu. Do tohoto roku vstupovala záchranná a výcviková základna s úkolem asistovat Policii České republiky v Praze, kde vyčleňovala techniku a obsluhu z řad vojáků z povolání. Během plnění tohoto úkolu nastala sněhová kalamita v Jablonci nad Nisou. Část útvaru, kterou tvořila skupina občanských zaměstnanců a potřebná technika, v místě celou situaci úspěšně zvládla. Další nasazení si vyžádalo hrozící nebezpečí zřícení skal v obci Hřensko.

Pak přišel srpen 2002 a povodně, které svým rozsahem překonaly rok 1997. Dlouhodobá akce směřující k odstranění veškerých následků povodní dostala název „Obnova". Záchranáři působili v nejvíce postižených lokalitách – Karlíně, Lahovicích, Zbraslavi, v Řeži u Prahy a dalších. Monitorovali množství škodlivin uniklých ze Spolany Neratovice a chemické znečištění ovzduší, prováděli dekontaminaci v blízkém okolí (výstavba míst speciální očisty pro obyvatelstvo). Zajišťovali také dodávky pitné vody ve Štěchovicích, podíleli se na stavbě a opravách mostů, čištění komunikací, odvozu sutin ze zřícených budov a likvidaci biologického odpadu i na dalších místech. Humanitární pomoc rozváželi obyvatelům Prahy, Jindřichova Hradce a Roudnice nad Labem. Podíleli se rovněž na plnění speciálních úkolů, například ukotvení lodě na Vltavě pomocí vyprošťovacího tanku. K 25. září 2002 bylo přímo do akce „Obnova" nasazeno 116 osob a 71 ks techniky. Za obětavý zásah obdržel útvar plaketu a stuhu ministra obrany České republiky.

Dnem 1. dubna 2004, v rámci reorganizace AČR, byla 71. záchranná a výcviková základna transformována na 152. záchranný prapor a do cílové organizační struktury prapor přešel dne 1. července 2005. Počty osob a techniky zůstaly prakticky zachovány. Působnost a akceschopnost útvaru jsou stejné, jako tomu bylo u 71. záchranné a výcvikové základny. To znamená, že civilní obyvatelstvo může s pomocí útvaru v případě nutnosti počítat ve stejném rozsahu, jako tomu bylo dříve.

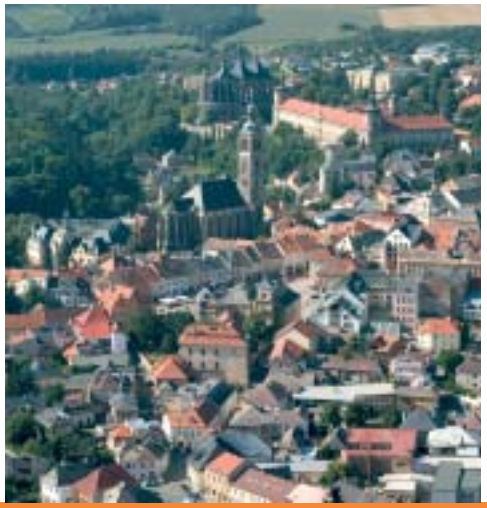
POSÁDKOVÉ MĚSTO KUTNÁ HORA

Vznik Kutné Hory je tradičně spojován s rozvojem peněžního hospodářství ve 13. století. Nicméně prvopočátky dolování jsou podstatně staršího data. Povrchová naleziště stříbrných rudných žil byla zřejmě odhalena již v závěru 10. století, kdy Slavníkovci na svém hradišti Malíně – dnes součást Kutné Hory – razili v letech 985–995 z tohoto stříbra mince-denáry. Poznáme je podle opisu „MALIN CIVITAS". Patrně prvním dokladem o těžbě a zpracování stříbra ve 13. století je archeologicky doložená bezejmenná vesnička nedaleko Malína. Zvěst o tom, že v blízkém okolí kaňkovských vrchů existuje lákavá možnost zbohatnutí, přivedla do zdejších končin obrovské množství nových usedlíků, zejména z přilehlých německy mluvících oblastí. Ti přinesli pokročilejší výrobní technologii i společenské vztahy a záhy se stali vůdčí skupinou v celé aglomeraci. Kolem jednotlivých šachet vyrostla provizorní obydlí, dřevěné kaple a primitivní těžní zařízení. Atmosféra Kutné Hory této doby bývá často přirovnávána k atmosféře amerických zlatokopeckých osad. Staré prameny hovoří o „sběhu ke Kutné" a lapidárně tak vyjadřují skutečnost, že ohlas zdejších nalezišť záhy přesáhl hranice země. Hornické osady vznikající neplánovitě a překotně neměly v první letech žádná práva a veškeré právní záležitosti řešila sousední města Čáslav a Kolín. Dlouho se jim říkalo obecně pouze Mons – Hora.

Teprve v roce 1289 nacházíme pojmenování MONS CUTHNA. Důležitým prvkem při formování právních a správních poměrů byl sedlecký klášter, který zaujal místo hlavní duchovní autority. Přelom v dějinách Kutné Hory znamenal rok 1300, kdy král Václav II. (1278–1305) udělil osadám horní zákoník IUS REGALE MONTANORUM, právní dokument mimořádné hodnoty, který stanovil veškeré organizační a technické podmínky nutné pro pravidelný chod dolů. Právní postavení přetvářených osad podepřela řada privilegií a výsad králů z rodu Lucemburků, která vynesla Kutnou Horu díky jejímu bohatství na druhé nejvýznamnější město po Praze v Království českém. Krátce po roce 1300 byla do Kutné Hory přenesena i centrální mincov-

na českého státu a pro její činnost vyhrazen královský hrádek, který se začal nazývat Vlašským dvorem na paměť italských odborníků, Vlachů, kteří stáli u zrodu mincovní reformy. Ražení pražského groše a jeho dílů-parvů uzavřelo výrobní cyklus začínající těžbou rudy.

Po celé období 1. republiky zůstala Kutná Hora městem památek a výletníků, městem poklidným a trošku ospalým. Tento stav měl i své světlé stránky, především vysokou kulturní úroveň. Stavební aktivita ve městě v meziválečném období, která dodnes určuje charakter městských částí bezprostředně přiléhajících k historickému jádru, byla ovládána především místními staviteli a podnikateli, jako byli např. autor projektu Tylova divadla Rudolf Hraba či stavitel Zemské průmyslové školy Rudolf Ryšán. Patrně nejmodernějším dílem je Dvořákův monument padlým (1933–1934) umístěný na náměstíčku před historickou budovou Hrádku, který zároveň dokumentuje tvůrčí symbiózu historického prostředí a avantgardní plastiky. V dějinách české moderní architektury náleží čestné místo ještě Krohovým domům, Machoňovu domu (bývalému okresnímu úřadu) a činžovnímu domu Richarda Podzemného. Tyto objekty ukázaly možnosti rozvoje Kutné Hory tak, aby zůstalo nedotčeno historické jádro a moderní čtvrti mu daly důstojný rámec.

Naše krátká cesta po dějinách města končí před druhou světovou válkou. Dějinná smršť, která poté nastala, nezasáhla zásadně do historického a památkového charakteru města. Zapsání do seznamu památkových rezervací a další právní kroky umožnily alespoň elementární ochranu. **Vývoj města jako památkového solitéru pak ukončil rok 1995, kdy došlo ke slavnostnímu zápisu do seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO.**

153. záchranný prapor
JINDŘICHŮV HRADEC

PŮSOBNOST 153. záchranného praporu
- Jihočeský kraj
- Kraj Vysočina

HISTORIE 153. záchranného praporu

V roce 1992 byl na základě rozkazu ministra obrany na základech tehdejšího tankového útvaru vybudován v Jindřichově Hradci 12. vojenský záchranný pluk CO. Útvar byl od počátku v podřízenosti Západního vojenského okruhu. V roce 1995 byl útvar předán do podřízenosti vzniklému Hlavnímu úřadu civilní ochrany ČR a tato podřízenost trvala až do roku 1999. Dne 21. října 1999 byl útvar předán do podřízenosti Velitelství sil územní obrany se sídlem v Táboře.

Po dobu svého působení útvar prošel několika změnami. V roce 1992 obdržel velitel 7. skladu tankového materiálu rozkaz zrušit útvar a vytvořit k 1. listopadu 1992 12. vojenský záchranný pluk CO. Nebyl to úkol jednoduchý. Bylo třeba odsunout do míst po celé republice přes 300 kusů techniky a provést přestavbu skladovacích prostorů na obytné. Zpětně bylo nutné přisunout techniku a materiál odpovídající organizaci pluku CO. Byly to desítky železničních transportů a silničních kolon. Technika, která se přebírala z depozit, nebyla v nejlepším pořádku. Bylo proto nezbytné provádět opravy a údržbu. Základ velitelského sboru pluku tvořili vojáci z povolání rušených útvarů jindřichohradecké posádky – tankisté, ženisté a průzkumníci. Všichni se učili takřka „za pochodu". U většiny velitelů a odborných náčelníků převažovala

snaha stát se skutečnými profesionály ve své odbornosti. A tak tři měsíce po svém vzniku útvar mohl hlásit připravenost k záchranným pracím ve prospěch civilního obyvatelstva. Pluk měl v té době více než 600 osob a vojenskou strukturu.

V průběhu roku 1994 pluk absolvoval první komplexní prověrky zaměřené na všechny oblasti. Jejich součástí bylo i velitelské a štábní cvičení s částečným vyvedením vojsk. Pluk

absolvoval prověrky se známkou dobře a zařadil se tak mezi nejlepší. Nebylo pochyb, že útvaru lze svěřit i ty nejnáročnější úkoly, tak jako v létě 1994, kdy připravil a provedl ukázku záchranných prací pro účastníky mezinárodního semináře CO na výcvikové základně útvaru.

Dne 1. ledna 1995 byl útvar s ostatními pluky předán z podřízenosti 1. armádního sboru k Hlavnímu úřadu civilní ochrany ČR a přejmenován z 12. vojenského záchranného pluku CO na 72. pluk CO. Prošel reorganizací strukturální i početní. Záchranný pluk měl dva prapory a výcvikové středisko. Začala se psát nová kapitola záchranných útvarů. Jednotky byly vybavovány kvalitnějším materiálem pro záchranu osob, ve výcviku se položil důraz na přípravu vojáka-záchranáře.

V červnu 1995 byl útvar nasazen na odstranění následků záplavové vlny ve Vlachově Březí, kde se naši příslušníci poprvé setkali s následky ničivého vodního živlu a okusili těžké podmínky při odstraňování škod způsobených dravou vodou. Útvar se také podílel na cvičení DAN-CZECH '96, kde prezentoval základnu humanitární pomoci. Konec roku 1996 byl ve znamení reorganizace, jejímž výsledkem bylo snížení počtů osob a techniky. Částečně se zprofesionalizovaly některé funkce, zejména u hasičů a obsluh těžké techniky. Od 1. ledna 1997 nesl útvar název 72. záchranná a výcviková základna CO.

Rok 1997 byl poznamenán velkou a ničivou povodní na území Moravy, která svým rozsahem neměla na území republiky obdoby. Útvar byl v počátku nasazen v Opavě, Olomouci, Litovli, Uherském Hradišti a jiných místech. Po přeskupení sil a prostředků bylo zahájeno odstraňování škod, a to hlavně v okrese Jeseník a obci Troubky. Na záchranné práce bylo denně nasazováno kolem

150 osob a 40 kusů techniky. Do 15. listopadu 1997 bylo odpracováno přes 80 tisíc hodin. Jednotky a velitelé naší základny prokázali potřebné znalosti i profesní připravenost. Vyznačovali se vysokou kázní a snahou splnit úkoly i v těch nejtěžších podmínkách. Vysokou poctou pro celý útvar v roce 1997 byla návštěva prezidenta republiky dne 21. října, kde pan prezident vyjádřil uspokojení nad tím, že v rámci resortu obrany působí útvary takového druhu.

Následující rok 1998 se opět vyznačoval hlavně působením jednotek útvaru při odstraňování škod a pomoci při povodních na okrese Rychnov nad Kněžnou. I tady jednotky útvaru splnily úkoly beze zbytku a se ctí.

V roce 1999 dochází k reorganizaci celého systému vojenské části civilní ochrany. Po zrušení Hlavního úřadu civilní ochrany je základna zařazena do podřízenosti Sil územní obrany. V souvislosti s profesionalizací armády České republiky dochází k 1. lednu 2000 vydáním nových tabulek počtů k významné změně i u základny. Je vytvořen prostor pro přijímání nových mladých vojáků do služebního poměru. Funkce velitelů družstev jsou zařazeny do rotmistrovského sboru, což výrazně napomohlo zkvalitnění celé oblasti řízení a výcviku. V roce 2002 měl útvar možnost prokázat úroveň své připravenosti nasazením při záchraně osob a majetku a odstraňování škod po ničivých povodní, které zasáhly celou oblast střední Evropy. V rámci akce „Záchrana a obnova" byli naši příslušníci denně nasazováni na teritoriu naší působnosti. Na počátku záplav se základna podílela na evakuaci osob, záchraně majetku a tvorbě protipovodňových zátarasů v Českých Budějovicích, Českém Krumlově, Třeboni, Doudlebech, Plavu, Vodňanech, Suchém Vrbném, Veselí nad Lužnicí, Staré Hlíně. V další části záchranných prací příslušníci základny výrazně pomáhali při odstraňování následků ničivé povodně v Majdaleně, Lutové, Praze, Třeboni, Lužnici, Kleci, Staré Hlíně, Nové Vsi nad Lužnicí a v jedné z nejpostiženějších obcí Metly, dále při obnově státního zámku Veltrusy a odstranění stržených mostů na řece Lužnici.

Útvar za dobu činnosti kromě nasazení při povodních každoročně pomáhal při likvidaci menších požárů, odstraňování sesuvů půdy, dopravních nehodách apod. Z významnějších zákroků lze jmenovat likvidaci prasečího moru i nákazy BSE, zajištění nákladu s neznámou látkou vykazující zvýšenou radioaktivitu, zásah při letecké havárii na sídlišti Vltava v Českých Budějovicích aj. Každoročně naši příslušníci napomáhají při odstraňování námraz na energetických sítích.

Na konci roku 2003 přešel útvar do podřízenosti 15. ženijní záchranné brigády v Bechyni a dne 1. dubna 2004 byl útvar přejmenován na 153. záchranný prapor. Příslušníci 153. záchranného praporu museli od tohoto dne čelit nelehkým úkolům. Nejdůležitějším z nich bylo kvalitní zabezpečení zásahové pohotovosti za stavu, kdy se personál teprve sžíval s novým zařazením. Došlo k vytvoření nových jednotek, nastoupilo velké množství vojáků od jiných útvarů, jejichž úkol byl diametrálně odlišný od poslání útvarů plnících úkoly civilní ochrany. Vznikaly nové kolektivy. Někteří si do noty padli, někteří naopak. Každý velitel byl zvyklý na jiný způsob řízení podřízených, každý podřízený byl navyklý na jiného velitele. Přes všechny tyto problémy příslušníci 153. záchranného praporu ukázali, že je možné si i za takovýchto podmínek udržet vysoký standard, který byl nastaven z doby předchozí, ať už se jindřichohradecký útvar jmenoval jakkoli. Ten naši vojáci předvedli při výcviku i nasazení jednotek. V prosinci 2004 odešli do zálohy poslední vojáci základní služby a od 1. ledna 2005 je jindřichohradecký útvar plně profesionální.

POSÁDKOVÉ MĚSTO JINDŘICHŮV HRADEC

Nejstarší dochovaná písemná zpráva o Hradci pochází z roku 1220, kdy jindřichohradecké panství vlastnil zakladatel rodu pánů z Hradce Jindřich I., nejstarší syn Vítka z Prčice. Ten na místě dřívějšího hradiště vystavěl gotický hrad, v jehož předhradí z původní řemeslnicko-obchodní osady vzniklo v polovině 13. století město, které nese jméno právě po Jindřichovi. V latinských listinách bylo nazýváno Nova domus, odtud německé Neuhaus. Současný název města je poprvé doložen až roku 1410. Erb pánů z Hradce, zlatá růže v modrém poli, doplněný privilegiem krále Vladislava II. z roku 1483 o dva zlaté královské lvy a iniciály W s korunkou, je dodnes ve znaku města.

Význam města vzrůstal nejen hospodářsky, ale také vysokým postavením, které na královském dvoře zaujímali hradečtí Vítkovci a po nich Vilém Slavata (v letech 1628–1652 nejvyšší kancléř Království českého), ale i v politickém životě státu. Když se po třicetileté válce roku 1654 pořizoval soupis obyvatelstva a domů, byl mezi českými městy Jindřichův Hradec se svými 405 domy na druhém místě hned za Prahou. Nedlouho poté však ztratil své významné politické postavení. Od konce 17. století přestal být sídelním městem nových majitelů panství Černínů a postupně klesal i jeho význam hospodářský. V současné době plní město a okres roli významného kulturního centra a rovněž je důležitém střediskem cestovního ruchu v regionu jižních Čech. Vyplývá to nejen z polohy města a okresu, ale i vzhledem k mnoha zachovalým historickým památkám. Jindřichův Hradec je městskou památkovou rezervací.

Zcela ojedinělou kulturní a historickou památkou Jindřichova Hradce je bezesporu rozsáhlý komplex gotického hradu a renezančního zámku, který vznikal po staletí na skalnatém ostrohu mezi řekou Nežárkou a Hamerským potokem. Další dominantou města je věž proboštského kostela Nanebevzetí Panny Marie, která je vysoká 65 metrů a ze které je překrásná vyhlídka na město i okolí.

Okresní muzeum plní svou historickou úlohu již od roku 1882. Nachází se v budově klášterního semináře. Jsou zde uloženy archeologické nálezy a expozice terčových zbraní. Je tu i síň významné české operní pěvkyně Emy Destinové. Nejznámější jsou Krýzovy jesličky, největší mechanický lidový betlém na světě, který je zapsaný v Guinessově knize rekordů.

Přestože centrum města bylo v roce 1801 po ničivém požáru téměř zničeno (bylo zpustošeno 318 domů), do dnešního dne byly zachovány historicky cenné budovy a objekty (z období gotiky, renezance a baroka) jak v centru, tak v přilehlých částech. Na obvodu města se zachovala i část bývalého opevnění.

154. záchranný prapor
RAKOVNÍK

PŮSOBNOST 154. záchranného praporu
- Hlavní město Praha (část města na levém břehu řeky Vltavy)
- Středočeský kraj (území na levém břehu řeky Vltavy)
- Plzeňský kraj
- Karlovarský kraj
- Ústecký kraj

HISTORIE 154. záchranného praporu

V roce 1951 bylo zahájeno vytváření jednotek civilní obrany. V letech 1951 až 1955 došlo ke sloučení spojovací a protichemické roty v Brně a ženijní roty v Praze. V říjnu 1955 byla založena Poddůstojnická škola civilní obrany v Ústí nad Labem. Roku 1963 došlo k reorganizaci školy a jejímu přejmenování na Technickou poddůstojnickou školu vojsk Ministerstva vnitra. Za obětavou pomoc ve všenárodní přípravě obyvatelstva k CO byla 27. července 1966 k bojové zástavě udělena čestná stuha. V září bylo zahájeno přemístění školy do města Varnsdorf. K 1. září 1971 byla rozkazem ministra vnitra č. 40/1971 a rozkazem náčelníka štábu CO ČSSR č. 023 ze dne 25. srpna 1971 škola reorganizována a přejmenována na Roční poddůstojnickou školu. Dne 26. ledna 1972 se útvar podílel na likvidaci následků nehody jugoslávského dopravního letadla. V roce 1975 byl útvar oceněn vyznamenáním Za zásluhy o výstavbu a obdržel pamětní plaketu od Ministerstva školství.

Dne 1. ledna 1976 útvar přešel z působnosti Ministerstva vnitra pod Ministerstvo národní obrany a byl reorganizován na 4. pluk civilní obrany. Od 1. září 1978 byla nařízením

náčelníka Generálního štábu ČSLA zahájena reorganizace útvaru. Dne 9. května 1981 byla útvaru udělena medaile II. stupně Za upevňování přátelství ve zbrani. Na základě reorganizačních změn byl 1. listopadu 1991 rozkazem ministra obrany Československé armády založen 11. vojenský záchranný pluk civilní obrany (vzp CO). V prosinci 1993 převeden z podřízenosti Vojenského velitelství ZÁPAD v Táboře do podřízenosti ředitele Hlavního úřadu civilní ochrany ČR v Praze. V prosinci 1993 obdržel pluk čestné uznání Za odpovědnou práci.

V dubnu až červnu 1994 byl 11. vzp CO redislokován do posádky Rakovník. Dne 1. července 1994 byla ukončena činnost 2. tankového pluku, který v Rakovníku působil od roku 1958 a byla ukončena redislokace 11. vzp. V roce 1996 mu byl předán prapor královského města Rakovník a čestná medaile Českého svazu bojovníků za svobodu. V prosinci 1996 byl zreorganizován na 73. záchrannou a výcvikovou základnu (zvz) CO.

Ve dnech 8. až 20. června 1997 se vybraní příslušníci 73. zvz zúčastnili společného výcviku chemických, ženijních a spojovacích odborností s Národní gardou Texas ve výcvikovém středisku Fort Hood.

Od července do listopadu 1997 byli příslušníci základny nasazeni na záchranné práce a odstraňování následků povodní na Moravě. Akce se zúčastnili vojáci z povolání, vojáci základní služby, ale i občanští zaměstnanci. Zajišťovali pomoc ohroženému a postiženému obyvatelstvu tj. evakuaci osob, odčerpávání vody ze zatopených domů, dodávky elektrické energie, zpevňování hrází, humanitární pomoc (včetně dovozu vysoušečů), dodávky pitné vody, likvidaci trosek spadlých domů a jiné. Záchranářské práce byly prováděny v okresech Šumperk a Ostrava, likvidační práce byly prováděny v obcích Troubky, Holčovice, Otrokovice, Jarcová a Bochoř. O kvalitě pomoci postiženým obcím svědčí řada děkovných dopisů a udělení pamětních stuh za pomoc při záplavách od obcí Troubky a obce Otrokovice na slavnostním nástupu v Přerově.

Dne 10. února 1998 se základna podílela na zabezpečení ukázek na prvním „Dnu NATO“ v Praze. V tomto roce také odstraňovala následky povodní na Moravě a ve východních Čechách. V souladu s rozkazem MO č. 37/1999 ze dne 18. října 1999 přešla základna dnem 1. ledna 2000 do podřízenosti Velitelství sil územní obrany v Táboře.

V listopadu 2001 příslušníci útvaru připravili ukázky pro Generální štáb AČR a vrchního velitele spojeneckých sil v severní Evropě generála Sira Jacka Deverella. V březnu 2002 se u základny uskutečnilo setkání velitele Sil územní obrany s hejtmany krajů a primátory města, v dubnu 2002 zde jednal velitel Sil územní obrany s poslanci Výboru pro obranu

a bezpečnost Parlamentu ČR. Za dobu činnosti útvaru ho navštívila řada významných českých a zahraničních osobností armády i politického života.

V létě roku 2002 Českou republiku postihly v pořadí již druhé rozsáhlé záplavy. Na pomoc obyvatelům země byla povolána i 73. záchranná a výcviková základna. Od 12. do 19. srpna 2002 plnili příslušníci základny úkoly v operaci „Záchrana" (záchranné a humanitární práce) a od 20. srpna do 29. listopadu 2002 úkoly operace „Obnova" (obnova a úprava majetku). Jednalo o největší nasazení základny. Akcí se zúčastnilo 213 vojáků a občanských zaměstnanců na 35 různých místech (Baborov, Svinice, Klatovy, Povrly, Litvínov, Brozany, Děčín, Hřensko, Lovosice, Ústí-Střekov a jiné). Další formou pomoci byla finanční sbírka příslušníků základny, která byla předána záplavou poškozené škole v Roztokách u Křivoklátu. Odstranění následků ničivých povodní byl i jedním z úkolů v roce 2003, kdy se prováděly demoliční práce.

V roce 2003 proběhlo v prostorách základny praktické zaměstnání v rámci vojensko-štábního cvičení „Tábor 2003." a u základny se poprvé konala soutěž „O nejlepší záchranářské družstvo". Dne 6. listopadu 2003 přechází základna do podřízenosti Velitelství společných sil Olomouc.

V prosinci 2004 odchází od útvaru do civilu posledních 24 vojáků základní služby a útvar se tak stává plně profesionální. K 1. lednu 2005 byla základna zreorganizována na 154. záchranný prapor.

POSÁDKOVÉ MĚSTO RAKOVNÍK

Rakovník leží 60 km západně od Prahy v členité krajině s mohutným komplexem křivoklátských lesů. Dnes má toto město přibližně 17 000 obyvatel. Samotný název Rakovník (v latinských textech Racona) je poprvé doložen roku 1252 jako sídlo soudu. V té době byl správním centrem oblasti hrad Křivoklát. Rakovník měl funkci tržního města, které tvořilo společně s okolními vesnicemi manskou soustavu hradu. Na město poddané Křivoklátu byl Rakovník povýšen v roce 1286 králem Václavem II. Na konci 13. století byla do města přenesena správa rakovnického kraje, která trvala až do roku 1787. Od roku 1471 měl Rakovník právo hrazených měst a mohl budovat městské opevnění. V roce 1482 udělil městu král Vladislav II. Jagellonský erb a právo pečetit červeným voskem. Roku 1588 byl Rakovník povýšen Rudolfem II. na královské město.

V období husitských válek město několikrát vyhořelo a i celé 17. a 18. století pro ně bylo obdobím značného úpadku. Velký rozvoj průmyslu nastává v 19. století, kdy v okolí města vznikly malé doly na uhlí, byly zakládány samostatné úřady, přivedena železniční trať a postaveno nádraží. Také byla zahájena těžba keramických jílů a současně s ní keramická výroba. V roce 1883 vznikl keramický závod (dnes Rakovnické keramické závody). Později se přidává i průmysl strojírenský a chemický (výroba praceh a čistících prostředků). Počátek Ottovy mydlárny (později Rakony, dnes Procter & Gamble) se datuje roku 1875.

Roku 1833 byla v Rakovníku otevřena reálná škola, na které v letech 1874–1884 vyučoval spisovatel Zikmund Winter. Již od středověku bylo město střediskem chmelařství a pivovarnictví. Sláva rakovnického piva se rozšířila po celých Čechách. V 19. století se také rozvíjí společenský a kulturní život ve městě. Rozvoj zdejšího průmyslu podpořilo i napojení Rakovníka na Buštěhradskou dráhu v roce 1871 a výstavba dalších tratí.

Bohatou historii města dokládá řada dochovaných památek:
- náměstí, na němž stojí barokní radnice z let 1734–1738,
- štítové domy a mariánský sloup na náměstí (1749),
- pozdně gotická stavba – děkanský kostel sv. Bartoloměje,
- zvonice z roku 1495 nesoucí dva historické zvony – Bartoloměje a Václava,
- barokní městský palác cisterciáků (od roku 1933 městské muzeum),
- Pražská brána z let 1516–1517,
- Vysoká brána, 46 m vysoká dominanta města, postavená v letech 1518–1524,
- gymnázium – nejstarší reálka v Čechách otevřená roku 1833,
- synagoga – nejznámější židovská kulturní památka v Rakovníku (od roku 1981 sídlo Rabasovy galerie).

Kromě svých pamětihodností se město může pochlubit i bohatým společenským a kulturním životem. Každoročně jsou pořádány akce jako například přehlídka amatérských uměleckých souborů Wintrův Rakovník, mezinárodní festival vokální tvorby Rakovník bratří Burianů, soutěž ve sportovním tanci Nezbedný Bakalář, středověké jarmarky, historické průvody městem apod.

V jihovýchodní části Rakovnicka se rozprostírá oblast Křivoklátska, krajina typická množstvím hlubokých lesů, která byla pro svou středoevropskou jedinečnost vyhlášena v roce 1978 Chráněnou krajinou oblastí Křivoklátsko. Vedle mnoha přírodních krás se zde nachází i řada významných památek – hrad Křivoklát, zříceniny hradů Krakovec a Džbán, lovecký zámeček Svatý Hubert, zámek v Lánech, v Kolešovicích, hradiště Mšecké Žehrovice a další.

155. záchranný prapor
BUČOVICE

PŮSOBNOST 155. záchranného praporu
- Jihomoravský kraj
- Zlínský kraj

HISTORIE 155. záchranného praporu

Historie dnešního 155. záchranného praporu Bučovice (vojenského záchranného útvaru) se píše od 25. října1951, kdy došlo rozkazem ministra národní obrany ke zřízení a postavení 7. praporu civilní obrany. Pro nově vzniklý prapor byl vyčleněn soubor budov v Brně. Od roku 1952 byl podřízen Ministerstvu vnitra.

V červnu roku 1956 došlo k přestěhování útvaru na zámek v Račicích. Technické zázemí ale nadále zůstalo v Brně a útvaru byla přidělena do podřízenosti 14. ženijní rota dislokovaná v Otrokovicích.

Od srpna 1958 dochází k přebírání objektů ve městě Bučovice, které leží nedaleko Brna. K uvolnění kasáren došlo proto, že zde byl zrušen 175. protiletadlový dělostřelecký pluk. Kasárna v Bučovicích byla postavená v letech 1937–1938 a od února 1939 nesla název „Kasárny Jiřího z Poděbrad".

V roce 1960 byla útvaru slavnostně předána bojová zástava. V rámci plnění úkolů spojených se záchranou osob byl útvar nasazen v roce 1965 na Slovensku při katastrofálních záplavách na Dunaji.

Významným pro útvar byl rok 1976, kdy proběhlo jeho převedení z podřízenosti Ministerstva vnitra do podřízenosti Ministerstva národní obrany.

Takto vypadala kasárna v 60. letech

Další důležitou událostí byl rok 1993, kdy došlo k rozdělení státu na Českou republiku a Slovenskou republiku. Tato skutečnost také ovlivnila život útvaru. Dne 23. května 1997 převzal útvar od starosty města Bučovice čestnou standartu jako ocenění dlouhodobé spolupráce vojenského záchranného útvaru při poskytování včasné, účinné a profesionální pomoci živelními pohromami ohroženému a postiženému obyvatelstvu nejen na území města Bučovice, Jihomoravského a Zlínského kraje, ale i daleko za jejich hranicemi. Od roku 1997 si vojenský záchranný útvar Bučovice připnul ke své standartě více než deset čestných stuh od obcí, měst a krajů za včasnou, účinnou a profesionální pomoc ohroženému a postiženému obyvatelstvu.

V průběhu let 1993–2005 poskytli vojenští záchranáři pomoc při více než 100 záchranných akcích. V období záplav na území Moravy poskytl útvar v době od 6. července 1997 pomoc při evakuaci osob, zpevňování

Tak vypadají kasárna v současné době

hrází, zajištění humanitární pomoci a pracích při likvidaci následků katastrofálních záplav na severu a jihu Moravy, včetně jedné z nejvíce postižených obcí – Troubky. Dne 28. října roku 1997 vyznamenal prezident České republiky dva vojáky z povolání, z bučovické posádky, medailí „Za hrdinství při záchraně lidských životů".

V roce 1998 byl útvar nasazen bezprostředně po přívalových deštích v Orlických horách. Od 23. července 1998 poskytl pomoc v téměř dvaceti obcích a místech postiženého okolí města Rychnova nad Kněžnou. V roce 2002 od 16. července poskytoval pomoc v okolí Blanska, Žďáru nad Sázavou a Znojma. Od 12. srpna působil při záchranných pracích na jihu Čech, kde záchranáři mimo jiné předali starostovi obce Metly výtěžek finanční sbírky. Od září byly zahájeny práce spojené se sanací prostoru a budov ve Středočeském kraji a v Praze-Karlíně.

Dále mají záchranáři zkušenosti při záchraně osob ze zřícených budov. V říjnu roku 1997, po zřícení pěti podlaží vnitřního traktu domu v Brně, se podařilo vyprostit pracovníka firmy, který přežil zavalen pod troskami více než 20 hodin.

Pomoc při odstraňování následků větrných smrští, sněhových kalamit, vyprošťování havarovaných vozidel převážejících nebezpečné látky, likvidace následků nebezpečné nákazy BSE a další konkrétní akce, na to vše byla vyžadována pomoc vojenských záchranářů.

Proto, aby byla zabezpečována neustálá připravenost osob k poskytnutí účinné pomoci obyvatelstvu, se vojenský záchranný útvar pravidelně účastní řady cvičení se složkami integrovaného záchranného systému. Nejsou výjimkou ani cvičení se zahraničními partnery, například ta, která mají za úkol prověřit příhraniční spolupráci.

V roce 2004 se útvar zúčastnil mezinárodního cvičení Hranica 2004, kde byl procvičen zásah při hašení rozsáhlého lesního požáru ve spolupráci s jednotkami Ozbrojených sil Slovenské republiky.

Z mezinárodních aktivit, jichž se útvar účastnil, to bylo například vybudování základny humanitární pomoci v Albánii a pomoc při záchraně osob a likvidaci následků po ničivém zemětřesení ve městech Izmit a Gölcük v Turecku (1999).

Po předchozí záchranářské činnosti v podřízenosti Hlavního úřadu civilní ochrany České republiky (1995–1999), kdy došlo k rozsáhlé modernizaci, vybavení záchranářskou technikou a opravě objektů kasáren, působil útvar (74. záchranná a výcviková základna) od 1. ledna 2000 v sestavě Sil územní obrany, od 1. července 2003 v sestavě Sil podpory a ode dne 1. prosince 2003 působí v sestavě Společných sil se zařazením u 15. žzb Bechyně.

O stavu připravenosti sil a prostředků útvaru v poskytování včasné a účinné pomoci se pravidelně přesvědčují představitelé zákonodárné a výkonné moci České republiky. Od roku 2000 pracovně navštívili základnu například ministr obrany ČR, náčelník GŠ AČR, velitelé nadřízených stupňů, poslanci Parlamentu ČR a hejtmani jednotlivých krajů, v jejichž prospěch vojenský záchranný útvar provádí záchranné akce.

Útvar je postupně vybavován novou moderní technikou, kterou prezentoval v rámci 15. žzb i na mezinárodním veletrhu obranné a bezpečnostní techniky IDET 2005 v Brně.

K 1. lednu 2005 byl útvar (74. zvz) reorganizován na 155. záchranný prapor a je plně profesionální.

POSÁDKOVÉ MĚSTO BUČOVICE

Město Bučovice (dříve Budišovice) se nachází v Jihomoravském kraji ve vyškovském regionu, přibližně 40 km východně od Brna ve směru na Uherské Hradiště a Zlín. Leží v údolí říčky Litavy. V současné době má, včetně místních částí Černčín, Kloboučky, Marefy a Vícemilice, téměř 6500 obyvatel.

První zmínky o Bučovicích spadají do počátku 14. století, kdy zde pravděpodobně vznikla ves s hrádkem a stala se střediskem obchodu a řemesel v kraji. Předpokládá se však i dřívější existence městečka, což dokládá objev z konce roku 2000, který prokazuje, že v prostoru dnešní zámecké zahrady a dvora stával v 1. polovině 13. století velký kamenný kostel. V roce 1369 jsou Bučovice v písemných památkách nazývány již městečkem s vinohrady

Vzhledem k tomu, že se majitelé často střídali, podařilo se vytvořit stabilizované panství až v 16. století, kdy Bučovice prožívaly úspěšný rozvoj. V 2. polovině 16. století dal tehdejší majitel bučovického panství postavit zámek, který patří k velmi cenným renezančním stavbám. Od konce 16. století patřilo bučovické panství rodu Lichtenštejnů. Kvetla zde řemesla, v okolí vyrostly vinice a chmelnice, bylo založeno 31 rybníků. V období třicetileté války bylo město těžce postiženo, protože v roce 1631 vyhořelo a v roce 1645 bylo, s výjimkou zámku, který se podařilo ubránit, zničeno Švédy.

K novému rozvoji města došlo v průběhu 18. století, kdy se zde rozšířilo zejména tkalcovství a výroba keramiky. V 19. století byly Bučovice městem soukenickým. Existovalo zde až 14 textilních manufaktur a továren. Po úpadku textilní výroby nastupuje ve městě nábytkářský průmysl.

Z architektonických zajímavostí města je třeba jmenovat již zmíněný zámek s francouzskou zahradou, který patří k našim nejcennějším renezančním stavbám. Na rozdíl od většiny našich renezančních zámků se nejedná o přestavbu staršího sídla (hradu či tvrze), ale o realizaci originálního projektu italské pozdně renezanční stavby typu „palazzo in fortezza" a celého rozsáhlého areálu včetně renezanční zahrady, hradební zdi a vodního příkopu. Rovněž umístění v údolí je pro tehdejší dobu neobvyklé. Zámek projektoval Jacopo Strada, vzdělaný znalec umění, historik a architekt, který byl správcem uměleckých sbírek tří Habsburských císařů – Ferdinanda I., Maxmiliána II. a Rudolfa II. Pozoruhodné je arkádové nádvoří s 90 sloupy, které jsou bohatě vyzdobeny celkem 540 reliéfy zobrazujícími válečné motivy, erby, fantastická zvířata a bytosti, maskarony a hudební nástroje. Kamenické práce prováděli Italové usazení v Čechách.

Na nádvoří zámku je manýristická barokní kašna s postavou bakchanta z let 1635–1637. Dalšími pamětihodnostmi jsou farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, barokní sochy sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Sarkandra, Strakoschův dům z konce 18. století, Obecní dům, židovský hřbitov a areál Hradisko, který leží nad městem, kde jsou dochovány zbytky středověkých valů a příkopů.

Poloha města na úpatí Ždánického lesa poskytuje obyvatelům i návštěvníkům Bučovic bohaté možnosti pro pěší turistiku i cykloturistiku. Značenými stezkami lze podniknout výlety například do blízkých Chřibů a navštívit buchlovský hrad nebo Moravský kras s krápníkovými jeskyněmi a propastí Macochou. Město je hospodářským a vzdělávacím střediskem oblasti. Jsou zde dvě základní a dvě střední školy, obchodní akademie a gymnázium.

156. záchranný prapor
OLOMOUC

PŮSOBNOST 156. záchranného praporu
- Olomoucký kraj
- Pardubický kraj

HISTORIE 156. záchranného praporu

Historie útvaru se začala psát v roce 1991, kdy nejvyšší představitelé státu rozhodli o výstavbě nových vojenských záchranných pluků civilní obrany (vzp CO). Jedním z nich byl i 21. vzp CO, který vznikl 1. října 1991 v obci Kozlov na okraji vojenského výcvikového prostoru Libavá. Útvar byl od svého vzniku několikrát reorganizován, přejmenován a změnil dislokaci. Postupně se z 21. vojenského záchranného pluku civilní obrany stala 75. záchranná a výcviková základna (1997) a nakonec 156. záchranný prapor (2004). Od 1. listopadu 1997 je útvar dislokován v posádce Olomouc. Působil nejdříve v podřízenosti Vojenského velitelství ZÁPAD Tábor (1991), poté Vojenského velitelství Střed Olomouc (1992) a posléze Hlavního úřadu civilní ochrany (1994). V roce 2000 přešel útvar do podřízenosti velitele Sil územní obrany Tábor a od 1. prosince 2003 působí v sestavě 15. ženijní záchranné brigády Bechyně. V období let 2000 až 2004 byl útvar dislokován ve dvou posádkách. Kromě Olomouce, kde byl umístěn 156. záchranný prapor, byl jeden záchranný prapor umístěn v posádce Hlučín. Na bázi této jednotky byl 1. července 2004 vytvořen 157. záchranný prapor.

Vojenský záchranný útvar se každoročně účastní řady cvičení zejména se složkami integrovaného záchranného systému. Pří-

slušníci útvaru měli ovšem možnost předvést své kvality i na mezinárodním poli. V roce 1998 se 30 příslušníků útvaru s 5 kusy techniky a dalším materiálem zúčastnilo cvičení DAN-CZECH '98 v Dánském království. O kvalitě a připravenosti osob a techniky svědčí kromě jiného i fakt, že přesun do místa cvičení a zpět (cca 4000 km) byl bez problému proveden „po vlastní ose". V roce 2002 proběhlo ve VVP Libavá mezinárodní cvičení Severní vítr, na němž participovalo 19 složek IZS České republiky a tři subjekty z Polska. Z olomouckého vojenského záchranného útvaru se cvičení zúčastnil záchranný a vyprošťovací odřad v počtu 120 osob s 28 kusy techniky. V roce 2004 se vyčleněné síly a prostředky útvaru (záchranná skupina, záchranný a vyprošťovací odřad, záchranný dekontaminační odřad) zúčastnily mezinárodního cvičení Hranica 2004 společně s jednotkami Ozbrojených sil Slovenské republiky a dalších útvarů AČR. Cvičení proběhlo na aktuální téma „Záchranné práce a odstraňování následků po teroristickém útoku".

Útvar za dobu jeho existence navštívila řada významných osobností – prezident České republiky, velvyslanci a vojenští představitelé různých zemí, ministři obrany ČR, náčelníci Generálního štábu AČR, velitelé operačních stupňů velení, představitelé státní správy a samosprávy.

Zásluhou dobré připravenosti příslušníků útvaru, jejich kvalitní a obětavé práce, profesionálního přístupu a vysokého nasazení, získal útvar několik významných ocenění a vyznamenání. Nejcennější je pro nás bojový prapor, který nám propůjčil prezident republiky dne 8. května 2003. Útvar je nositelem pěti pamětních stuh, všechny byly předány představiteli státní správy a samosprávy za nasazení o povodních v letech 1997, 1998 a 2002.

Útvar se od svého vzniku aktivně účastnil záchranných prací a odstraňování následků mimořádných událostí zejména na teritoriu střední a severní Moravy. Byl však několikrát nasazen i mimo svůj prostor odpovědnosti. K nejvýznamnějším a nejrozsáhlejším nasazením příslušníků útvaru patří jejich pomoc při povodních v roce 1997 na Moravě, 1998 ve východních Čechách, 2002 v jižních a středních Čechách a při řádění tornáda v Litovli v roce 2004. Záchranných prací a následného odstraňování následků přírodních katastrof se účastnily stovky příslušníků útvaru po dobu několika týdnů až měsíců. Celkem 22 příslušníků praporu bylo za nasazení k záchranným pracím a pracím při odstraňování následků živelních katastrof vyznamenáno Záslužným křížem ministra obrany.

POSÁDKOVÉ MĚSTO OLOMOUC

Město Olomouc je pátým největším městem České republiky a po Praze má statut druhé nejstarobylejší a největší památkové rezervace u nás. Leží přímo v srdci Moravy na soutoku řek Moravy a Bystřice a je nazýváno „perlou na zelené podušce".

Od 11. století byla Olomouc nejvýznamnější sídlo moravských Přemyslovců. V roce 1253 se stala královským městem, do roku 1641 hlavním městem Moravy a od 1777 je arcibiskupstvím.

Dnes má Olomouc přes 105 000 obyvatel a je díky svému historickému významu, starobylé univerzitě, kulturní, vojenské a církevní tradici právem centrem Olomouckého kraje. Ve městě se nachází řada architektonických památek, z nichž k nejvýznamnějším bezesporu patří novogotická katedrála sv. Václava, která byla založena knížetem Svatoplukem v 11. století, dále barokní sloup Nejsvětější trojice vysoký 32 m, barokní chrám Panny Marie Sněžné, kostely sv. Michala a kaple sv. Sarkandra, radnice s orlo-

jem, která pochází z roku 1378, Přemyslovský palác, gotický chrám sv. Mořice se známými Englerovými varhanami, barokní klášterní komplex Hradisko – od roku 1802 sídlo vojenské nemocnice. Raně barokní stavba Arcibiskupského paláce nese pamětní desky, které připomínají, že zde byl roku 1306 zavražděn poslední Přemyslovec král Václav III. a že tady roku 1767 jedenáctiletý Wolfgang Amadeus Mozart složil 6. symfonii F-dur. Neméně zajímavý je i soubor šesti olomouckých barokních kašen, z nichž nejznámější je Caesarova z roku 1724.

Vedle historických památek a rozsáhlých parků, které obklopují centrum města, dotváří jeho současný charakter i bohatá nabídka ke kulturnímu, sportovnímu i společenskému vyžití. Pravidelně se zde pořádají veletrhy, hudební a filmové festivaly a koncerty. Navštívit lze Vlastivědné muzeum, Muzeum umění, představení Moravského divadla, Moravské filharmonie a četné galerie. Hojně navštěvovaná je také každoroční výstava květin Flora Olomouc

157. záchranný prapor
HLUČÍN

PŮSOBNOST 157. záchranného praporu
- Moravskoslezský kraj

HISTORIE 157. záchranného praporu
Historie útvaru je obdobná jako historie 156. záchranného praporu v Olomouci a začala se psát v roce 1991, kdy nejvyšší představitelé státu rozhodli o organizaci stávajících a o výstavbě nových vojenských záchranných pluků (vzp) CO.
Výstavba nového útvaru byla zahájena v dubnu 1991 v obci Kozlov na okraji vojenského výcvikového prostoru Libavá a byla ukončena 1. října 1991. Pluk působil nejdříve v podřízenosti Vojenského velitelství ZÁPAD v Táboře, k 1. březnu 1992 byl předán do podřízenosti Vojenského velitelství STŘED v Olomouci. V období od 7. prosince 1993 do 31. prosince 1999 byl název útvaru 21. vojenský záchranný pluk CO Kozlov, od roku 1997 působil jako 75. záchranná a výcviková základna Kozlov a od 1. listopadu 1997 jako 75. záchranná a výcviková základna Olomouc v podřízenosti Hlavního úřadu civilní ochrany České republiky.

K zásadní změně došlo v roce 2000, kdy byla základna převedena z podřízenosti Hlavního úřadu CO do sestavy Sil územní obrany AČR. U 75. záchranné a výcvikové základny (s velitelstvím v Olomouci) byl vytvořen další záchranný prapor dislokovaný v Hlučíně – 3. záchranný prapor 75. záchranné výcvikové základny.

V roce 2004 došlo k další reorganizaci a 75. záchranná a výcviková základna byla rozdělena na dva nezávislé samostatné subjekty 156. záchranný prapor Olomouc a 157. záchranný prapor Hlučín.

Historie kasáren ve zkratce:

a) **1918–1939**

– velitelství dělostřeleckého pluku 108	1920
– ženijní skupinové velitelství II	1935–1938
– velitelství hraničářského pluku 4	1937–1938
– pomocná rota a rota VKPL hraničářského pluku 4	1937–1938
– II. prapor hraničářského pluku 4	1937–1938

b) **1945–2000**

– I. prapor pěšího pluku 8	1945
– dělostřelecký pluk 259 (356)	1945 (1945) –1946
– II. oddíl dělostřeleckého pluku 356	1946–1947
– III. oddíl dělostřeleckého pluku 107	1947–1948
– dělostřelecký pluk 55 (325)	1948 (1949) –1950
– Poddůstojnická škola kulometů proti letadlům	1951–1952
– 7. tankosamohybný pluk	1951–1958
– okresní vojenské (á) velitelství (správa)	1951 (1954) –1960
– tankový prapor 87. motostřeleckého pluku	1958–1961
– I. stavební prapor I. skupiny vojenských staveb	1960–1961
– 14. protiletadlový oddíl	1961–1966
– 3. pobočka 5. tankové základny	1966–1968
– 19. (21.) automobilní prapor	1966 (1992) –1993
– 9. (24.) cisternový prapor	1968 (1992) –1993
– 3. (2.) automobilní brigáda	1968 (1992) –1994
– 73. (22.) automobilní prapor	1985 (1992) –1993
– posádkový komplet	1994–1997
– mobilizační sklady Opava, pevnostní rota	1997–1999
– 2. samostatná rota přípravy území Hlučín	1999–2000
– 3. záchranný prapor 75. zvz	2000–2004
– 157. záchranný prapor	2004–

V současnosti probíhá u 157. záchranného praporu Hlučín výcvik specialistů na systemizovaná místa, aby mohli co nejlépe plnit zadané úkoly a byli připraveni zasáhnout v jakýchkoliv podmínkách. Záchranný prapor se již mnohokrát ve své krátké historii podílel na záchranných a vyprošťovacích pracích, např. na odstranění a odvozu sutin a stabilizaci konstrukce hospodářské budovy v Ostravě Staré Bělé, na pomoci při likvidaci požáru na poli ve Velké Polomi, při vyprošťování osob a havarovaného vozidla UNC-060 ve Vřesině a nákladního automobilu TATRA z odkaliště v Karviné, při zprovoznění zavátých úseků komunikací těžkou technikou v obcích Rešov a Skály a při vyprošťování havarovaných vozidel v Kozmicích a Karviné.

V měsíci srpnu 2005 se záchranný prapor podílel na odstraňování škod po záplavách v obci Český Těšín a Karviná, kde došlo k vylití řeky Olše. Vojáci odstraňovali strženou kovovou pěší lávku přes řeku Olši v obci Karviná-Sovinec. V Českém Těšíně pomáhali při odčerpávání vody ze sklepních a obytných prostor a zapůjčili vysoušeče zdiva.

AREÁL
HLUČÍN - DARKOVIČKY
SRUB MO - S 19 ALTE

POSÁDKOVÉ MĚSTO HLUČÍN

Město Hlučín leží na úpatí Hlučínské pahorkatiny nad širokou nivou řeky Opavy. Malebná scenérie okolní přírody spolu s kulturními památkami a nabídkou rekreačních možností podtrhuje jeho turistický význam v regionu.

Bylo založeno ve 13. století Přemyslem Otakarem II. zřejmě na místě starší osady. V roce 1310 přináleželo k hradu Landeku, který držela opavská knížata. Městské hradby připomínají opevnění ze 14. až 15. století.

Město patří k přirozeným centrům opavského regionu. Svými téměř 15 000 obyvateli se řadí do kategorie středně velkých měst. V historii byly k městu připojovány a opět od něj oddělovány menší obce. V současnosti Hlučín zahrnuje také městské části Bobrovníky a Darkovičky. Jeho poloha na spojnici Ostravy a Opavy a v blízkosti státních hranic je zárukou snadné komunikace jak s okolními kraji, tak i se sousedními zeměmi. Hlučín láká návštěvníky již svou polohou v blízkosti Ostravy. Tato skutečnost má dvě výhody. Nenajdete zde ruch velkoměsta, ale na druhé straně, pokud právě po tomto ruchu toužíte, není problémem ho najít. V samotném Hlučíně je turistům k dispozici sportovně-rekreační areál u rozlehlé plochy jezera.

V létě vám město může nabídnout koupání v jezeře, ve dvou upravených bazénech a nejmenší děti budou jistě spokojeny v brouzdališti. Dále zde své služby poskytuje autokempink, jehož návštěvnost rok od roku stoupá. Pro milovníky sportu je přímo v areálu minigolf, volejbalová hřiště, vlek vodních lyží, půjčovna lodí a vodních kol. Skutečnost, že je plocha jezera jako stvořená pro windsurfing není třeba komentovat. Tuto nabídku doplňuje síť restauračních zařízení, bufetů a prodejních stánků.

Dalším turistickým zážitkem, který může město nabídnout, je zhlédnutí Areálu vojenského opevnění v městské části Darkovičky. Toto svědectví 2. světové války může hrdě nést označení „evropské jedničky" mezi stálými fortifikačními systémy, a to především pro své jedinečné, neobvyklé a přitom přitažlivé a moderně pojaté dílo v oblasti muzejnictví České republiky. Vlastní areál slouží nejen jako vojensko-technické muzeum, ale i jako místo, prezentující demokratické tradice naší armády. Můžete zde navštívit tři pěchotní sruby, které v době války patřily k moravsko-ostravskému úseku linie těžkých opevnění ze 30. let. Hlavním expozičním objektem je srub „Alej", který byl rekonstruován do podoby z roku 1938. Všechny sruby jsou vybaveny dobovou výstrojí a výzbrojí.

MATERIÁLNÍ ZÁKLADNA HUMANITÁRNÍ POMOCI

(MZHP)

Každý záchranný prapor je schopen rozvinout MZHP do 24 hodin od vyžádání

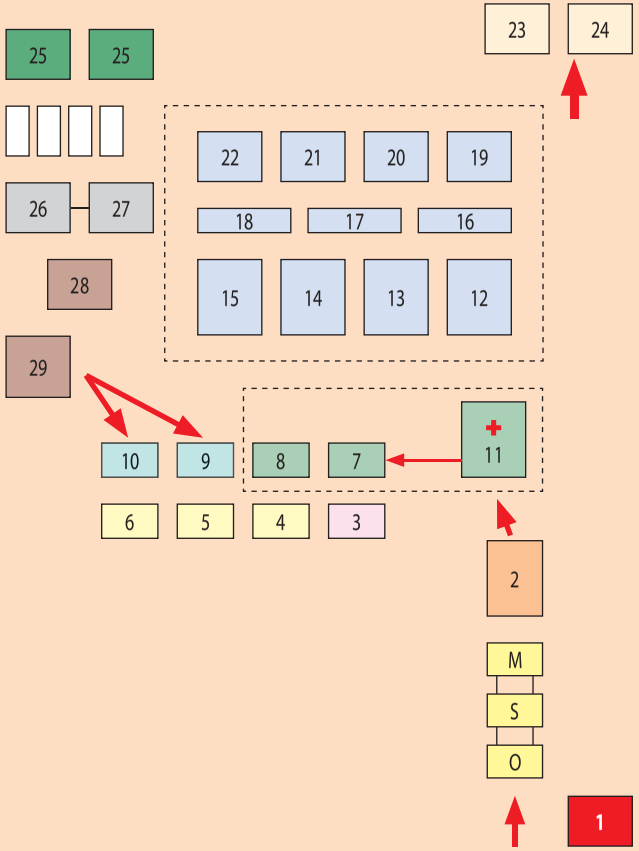
- Kapacita MZHP: u 152., 153., 154., 155., 156. záchranného praporu pro 450 osob, u 157. záchranného praporu pro 300 osob.
- MZHP je předurčena k zabezpečení základních životních potřeb postiženému obyvatelstvu (ubytování, ošacení, stravování) na nezbytně nutnou dobu.
- MZHP slouží jako provizorium a osoby jsou z tohoto zařízení postupně odesílány do dalších stacionárních humanitárních zařízení.
- Rozvinutí MZHP se předpokládá v případě:
  - živelních pohrom;
  - ekologických, průmyslových nebo přírodních katastrof;
  - použití jako etapní stanice (dočasné nouzové ubytování) při provádění částečné nebo úplné evakuace (např. při vyvedení obyvatelstva z pásma jaderné elektrárny);
  - migrace velkých skupin obyvatelstva;
  - že lze její materiál v době válečného konfliktu poskytnout jako základní prostředky pro vybavení úkrytů pro obyvatelstvo.
- Vývoz materiálu k rozvinutí MZHP je plánován do 360 minut od obdržení požadavku.
- Po přesunu do místa určení se plánuje na výstavbu a zabezpečení provozu MZHP 12 hodin.
- Veškerý materiál potřebný k rozvinutí a vybavení MZHP je zabezpečován silami a prostředky záchranných praporů (do 30 osob a 10 nákladních automobilů). Pouze potraviny k přípravě stravy zabezpečuje ten, který si pomoc vyžádal.
- Provoz rozvinuté MZHP zpravidla zabezpečují osoby zmocněné krajským hejtmanem.

Stanový tábor je členěn na:

- přijímací středisko (zabezpečuje lékařské prohlídky, hygienu, přestrojení);
- zdravotnické středisko (vyšetření nemocných, izolace, léčení);
- prostor pro ubytování (oddělené ubytování);
- prostor pro osobní hygienu (provádění osobní hygieny);
- stravovací středisko (příprava a konzumace stravy);
- prostor pro zabezpečení personálu (skladovací prostory, zdrojové agregáty, ubytování personálu).

Poznámka: Ubytování, osobní hygiena a stravování je zabezpečováno polním způsobem.

Možné rozmístění MZHP vyjadřuje následující schéma.

1	Dozorčí MZHP
2	Vystrojovací středisko
3	Stanoviště náčelníka základny
4	Sušárna
5	Sprchy
6	Umývárna
7	Izolátor
8	Lůžková část
9	Jídelna
10	Jídelna
11	Ambulance
12–22	Ubytování (stany) muži, ženy, matky s dětmi
23	WC
24	Odpadky
25	Týlové zabezpečení
26	Úpravna vody
27	Pitná voda
28	Chladicí boxy
29	Polní kuchyně

VÝBĚR Z TECHNIKY POUŽÍVANÉ ZÁCHRANNÝMI PRAPORY

Vyobrazení označení techniky a osob
Rovnoramenný modrý trojúhelník na oranžovém podkladu značí osoby, techniku a zařízení civilní ochrany. Označení vychází ze Ženevských úmluv a dodatků.

Příklady techniky vyčleněné do záchranné skupiny s dobou pohotovosti k výjezdu do 60 minut

Automobil vyprošťovací AV-15

Požární vozidlo LIAZ CAS 25

Zásahový automobil T-815

Automobil vyprošťovací AV-14

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Družstvo zemních strojů

Kolový nosič KN-251

Buldozer Caterpillar D5N

Univerzální dokončovací stroj UDS 214a

SOUČÁSTI
ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Družstvo zemních strojů

Univerzální dokončovací stroj UDS 110a

Automobil nákladní střední – sklopný T-815 S3

Univerzální nakladač čelní UNC 750

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Záchranné přepravní družstvo

Člun laminátový RUS B

Pásový obojživelný transportér PTS-10

Nafukovací člun AVON s motorem TOHATSU 30

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Záchranné přepravní družstvo

Potápěčské soupravy SP 20 (SP 20D)

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Záchranné vyprošťovací družstvo

Automobilní jeřáb AD 20

Vyprošťovací tank VT-55 A

Automobilní jeřáb AD 28

SOUČÁSTI
ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Záchranné vyprošťovací družstvo

Vyprošťovací tank VT-72 B

Automobil vyprošťovací AV-14

Automobil vyprošťovací AV-15

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ ŽENIJNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ ŽENIJNÍ ČETA

Záchranné ženijní družstvo

Automobil nákladní terénní těžký T-815 VVN 8 x 8

Kompresor DK 661

Elektrocentrála EC 60 kW

DALŠÍ VYBAVENÍ ŽENIJNÍCH ODBORNOSTÍ

Elektrocentrála EC 3 kW

Osvětlovací souprava OS U

Elektrocentrála EC 2 kW

DALŠÍ VYBAVENÍ ŽENIJNÍCH ODBORNOSTÍ

Pneumatické kladivo PIONJÄR

Řezací souprava STIHL

Vyprošťovací souprava HOLMATRO

DALŠÍ VYBAVENÍ ŽENIJNÍCH ODBORNOSTÍ

Motorová řetězová pila HUSQVARNA

Motorová řetězová pila STIHL

Motorová řetězová pila STIHL

DALŠÍ VYBAVENÍ ŽENIJNÍCH ODBORNOSTÍ

Elektrocentrála EC 30 kW

Pásový buldozer D-686

Pojízdný šroubový kompresor ATMOS PD-30

SOUČÁSTI
ZÁCHRANNÉ SPECIÁLNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ SPECIÁLNÍ ČETA

Záchranné hasičské družstvo

Cisternová automobilní stříkačka CAS-32 T-815

Požární tank SPOT 55

Požární vozidlo LIAZ CAS 25

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ SPECIÁLNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ SPECIÁLNÍ ČETA

Záchranné hasičské družstvo

Norná stěna

Plovoucí motorové čerpadlo AQUAFAST

Nafukovací člun AVON s motorem TOHATSU 30

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ SPECIÁLNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ SPECIÁLNÍ ČETA

Záchranné hasičské družstvo

Požární vozidlo CAS T-148

Vysokozdvižná pracovní mobilní plošina SJB-46 SKY JACK

Výcvik na cvičné horolezecké stěně JAKUB

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ SPECIÁLNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ SPECIÁLNÍ ČETA

Družstvo dekontaminace osob

Polní dezinfektor PDP-II

Automobil chemický rozstřikovací ACHR-90 CO

Místo dekontaminace osob

SOUČÁSTI
ZÁCHRANNÉ SPECIÁLNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ SPECIÁLNÍ ČETA

Družstvo dekontaminace techniky

Automobil chemický rozstřikovací P-V3S ARS 12 M

Průjezd vozidla LINKOU 82 za účelem dekontaminace

Postřikový rám POR 82 s vozidlem P-V3S ARS 12 M

Příloha číslo 2

SOUČÁSTI ZÁCHRANNÉ SPECIÁLNÍ ROTY

ZÁCHRANNÁ SPECIÁLNÍ ČETA

Družstvo radiačního a chemického průzkumu

Chemický průzkumný automobil UAZ-469CH

Souprava pro soustavné monitorování plynů Drager Multiwarn II

Souprava ke zjišťování jedovatých plynů Drager

OCHRANNÉ PROSTŘEDKY CHEMICKÝCH A POŽÁRNÍCH ODBORNOSTÍ

Speciální ochranný oděv SOO-CO

Ochranná maska CM 5

Protichemický oděv OPCH 90 PO

SOUČÁSTI ROTY LOGISTIKY

ČETA OPRAV

Družstvo oprav techniky

Pojízdná automobilní dílna PAD 1

Útvarová dílna – hala oprav

Portálový jeřáb

SOUČÁSTI ROTY LOGISTIKY

ČETA OPRAV

Družstvo oprav speciální techniky

Pojízdná automobilní dílna PAD 1M2

Pohled do nástavby pojízdné dílny

Pojízdná tanková dílna PTD-M

SOUČÁSTI ROTY LOGISTIKY

ZÁSOBOVACÍ ČETA

Hospodářské družstvo

Automobilová kuchyně polní POKA 3/1

Přívěsná cisterna na vodu C-180 V

Přívěs nákladní speciální chladicí-02

SOUČÁSTI ROTY LOGISTIKY

ZÁSOBOVACÍ ČETA

Zásobovací družstvo

Cisterna kontejnerová na pitnou vodu CKV-7 T-815 CITRA

Přívěs na pitnou vodu VESNA

Automobil cisternový P-V3S-C 3000 1 pro dopravu a doplňování PHM

SOUČÁSTI ROTY LOGISTIKY

ZÁSOBOVACÍ ČETA

Dopravní družstvo

Nakladač kontejnerů T-815

Automobil terénní nákladní těžký T-815 VVN 8 x 8

Přívěs PV 16.12

SOUČÁSTI ROTY LOGISTIKY

ZÁSOBOVACÍ ČETA

Dopravní družstvo

Vojenský tahač T-815 VT s podvalníkem P-50 N

Tahač T-815

Podvalník P-50 N

ROTA LOGISTIKY

SKLADY

Automobil nákladní silniční střední AVIA

Útvarový sklad

Útvarový sklad

SOUČÁSTI VELITELSKÉ ČETY

Velitelské družstvo

Automobil osobní terénní střední Land Rover LRD 110 TDi

Osobní terénní automobil Lada Niva

Autobus LC 735

SOUČÁSTI VELITELSKÉ ČETY

Spojovací družstvo

Spojovací terénní vozidlo LRD 110 TDi

Spojovací vozidlo P-V3S R 3A

Vybavení spojovacího terénního vozidla LRD 110 TDi

OBVAZIŠTĚ

Automobil zdravotní terénní UAZ 452

Pojízdná obvazovna s přívěsem P-V3S POP + PAJ-1

Zdravotnické prostředky

VÝSTROJ A VYBAVENÍ PŘÍSLUŠNÍKŮ VOJENSKÝCH ZÁCHRANNÝCH JEDNOTEK

Příloha číslo 2

KONTAKTY NA SOUČÁSTI 15. ŽENIJNÍ ZÁCHRANNÉ BRIGÁDY

Součásti 15. ženijní záchranné brigády	Kontaktní informace		Poznámka
Velitelství 15. ženijní záchranné brigády BECHYNĚ	Asistentka velitele	973 307 013	
	Tiskový mluvčí	973 307 011	
	Operační dozorčí	973 307 055	
	Faxové spojení	973 307 099	
	Web	http://www.15zzb.cz	
	E-mail	mail@15zzb.cz	
151. ženijní prapor BECHYNĚ	Asistentka velitele	973 307 503	
	Tiskový mluvčí	973 307 501	
	Dozorčí útvaru	973 307 600	
	Faxové spojení	973 307 505	
	Web		
	E-mail		
152. záchranný prapor KUTNÁ HORA	Asistentka velitele	973 233 011	
	Tiskový mluvčí	973 233 006	
	Stálý operační dozorčí	973 233 441	
	Faxové spojení	973 233 100	
	Web	http://kutnahora.15zzb.cz	
	E-mail	152zpr@army.cz	

153. záchranný prapor JINDŘICHŮV HRADEC	Asistentka velitele	973 325 305	
	Tiskový mluvčí	973 325 306	
	Stálý operační dozorčí	973 325 160	
	Faxové spojení	973 325 350	
	Web	http://153zpr.15zzb.cz	
	E-mail	figgter@army.cz, mrvkas@army.cz	
154. záchranný prapor RAKOVNÍK	Asistentka velitele	973 284 305	
	Tiskový mluvčí	973 284 315	
	Stálý operační dozorčí	973 284 160	
	Faxové spojení	973 284 332	
	Web		
	E-mail	154zpr@army.cz	
155. záchranný prapor BUČOVICE	Asistentka velitele	973 454 521	
	Tiskový mluvčí	973 454 615	
	Stálý operační dozorčí	973 454 631	
	Faxové spojení	973 454 658	
	Web	http://bucovice.15zzb.cz	
	E-mail		
156. záchranný prapor OLOMOUC	Asistentka velitele	973 404 505	
	Tiskový mluvčí	973 404 509	
	Stálý operační dozorčí	973 404 700	
	Faxové spojení	973 404 799	
	Web	http://olomouc.15zzb.cz	
	E-mail		
157. záchranný prapor HLUČÍN	Asistentka velitele	973 487 005	
	Tiskový mluvčí	973 487 020	
	Stálý operační dozorčí	973 487 222	
	Faxové spojení	973 487 270	
	Web	http://vzuhlucin.15zzb.cz	
	E-mail	vzuhlucin@volny.cz	

SLOUŽÍME,

ABYCHOM POMÁHALI

Vydalo Ministerstvo obrany České republiky – Agentura vojenských informací a služeb
Adresa: Rooseveltova 23
161 05 Praha-Dejvice
http://www.army.cz

Sestavil: kpt. Ing. Jiří Kovařík, 15. žzb
Redakce účelové tvorby
Řízením redakce pověřen: Jaroslav Roušar
Odpovědná redaktorka: Hana Košťálová
Výtvarné řešení: Libora Schulzová
Fotografie: 15. ženijní záchranná brigáda, Jiří Hokův, Jan Kouba, Jaroslav Pajer, archiv AVIS

Dáno do tisku: říjen 2005
Tisk: AVIS, Praha